

HEP SANA
Atalay Demirci

Ankara, 2023

ISBN: 978-625-00-8392-5

1. Basım: Eylül, 2023

Kapak Tasarımı: Burak Ağırbaş
İç Tasarım ve Mizanpaj: Motto

Baskı Cilt

Eğiten Kitap Yay. Org. Ltd. Şti.
Zübeyde Hanım Mah. Süzgün Sok. No: 7/A
Altındağ/ Ankara

Sertifika Numarası: 47083

İÇİMD EKİLER

Önsöz	7
Hemşire	9
Hep Sana	11
İnat.....	13
Biz İnsanoğluyuz.....	14
Fanisin.....	16
Sen	17
Bırakın Bu Numaraları	18
Nokta	21
Emirden	22
Ah Bu Şarkılar	23
Teslim Yüreğim	24
Artık	25
Ziyan.....	26
Can Kenarı	27
Film Gibi.....	29
Öksüz Gibi	31
O Zaman.....	32
Önce Ve Sonra	33
Fısıltı.....	35
Dört Nisan.....	37
Lâkin	38
Gittim	39
Ankara	41
Sendedir.....	45
Yorgun	46
Bir Anda	47
Yollar.....	49

Ve.....	50
Hasret.....	51
Acırım	52
ÖLüm	53
Kalmadı	54
Gurur	57
Yalnızız	58
Ve Sen	59
Hayatı Yarışmak.....	61
İstiyorum	66
Yok	67
Rumiye Hürmetle	68
Pencere.....	70
Çeksen.....	71
Soru Yorum Cevaplıyorum	72
Uyan.....	73
Ayrı	74
Sımsıkı.....	75
Çocukça Mendil.....	77
Sanki Şiir.....	79
Şimdi	80
Aslında	81
Üzülmesen	82
Bıktım.....	83
Alacağım Var	84
Dar Geçit.....	85
Boyacı.....	87
Suç	90
Mum Alevi	91
Deli Deniz.....	92

Dar Zaman	93
Hesap	94
Irmaklar Taşar	95
Bir Bardak Çay.....	97
Rengarenk Sen.....	100
Çekilmez.....	101
Sen	102
Deniz Taşı.....	103
Hüzün.....	105
Takvim.....	106
Bir Gece Bir Sabah.....	107
Sen Benim.....	108
Hadi.....	109
Şehit Oğlu.....	110
Hey Hat	111
Kimin Hayatı	112
Adı Aşktır.....	114
Gün - Eş	115
Senden Kalanlar	116
Anadolum	117
Yalancı Gerçek.....	118
İyi Günler	119
Nafile.....	121
Kabir.....	122
Özet	123
Son Aşk.....	124
Ya Gelirsen.....	125
Bir Soru Bir Cevap	126
Hayat.....	127
Sinsi Hayat.....	129

Son Durak.....	130
Kaleme Zeval Olmaz	131
Hiç	132
İnce Mevzular	133
Keşke.....	134
Kim.....	135
Ne Yapsam	136
Olmuyor	137
Küfürbaz.....	138
Oyun	139
Korkarsın.....	140
Ya Ya'da.....	141
Seyir.....	142
Çocuk Adam.....	143
Bikkın.....	144
Deprem	145
İçeriden Dışarıya Mektup	147

ÖNSÖZ

İlk şiirimi yazdığımda 15 yaşındaydım.

Kelimelerle aram hep iyi olmak zorundaydı; çünkü konuşmuyordum. Susunca da gönül razı değildi. O yüzden kâğıtlara konuştum kalemimin sesiyle. Kimseler duymadı belki yıllarca ama kâğıtlardan dönen yankılar yetti bana.

Sahne ile de okumaya başladım şiirlerimi. Yazdıkça okudum, okudukça yazdım yıllarca...

Elinizdeki bu kitap şu ana kadar yazdığım tüm şiir ve denemelerden oluşuyor. Kitaba ismini veren şiiri ise eşime yazmıştım. Öyle etkilemek için falan da yazmadım. O an ki duygularımdı. Geçirdiğim zor zamanlarımda dimdik duran ve varlığını tüm hücreleri ile hissettiren koca yürekli kadınıma, eşime bu kitabı hediye ederek teşekkür etmek istedim. Elbette daha fazlasını hak ediyor. Lakin kelimeler ile aramın iyi olduğunu düşündüğümden bu yolu seçtim.

Şairlik büyük paye. Kendime şair diyemem. O kararı okuyunca sizler vereceksiniz. Ben sadece sustuklarımı kâğıda döktüm. Takdir sizlerin.

Keyifli okumalar dilerim, muhabbetle...

Hiç
söylememişsin...

HEMŞİRE

Yine yorgun dönmüştü evine
Günlerdir bir lokma yememişti
Çocuğu evde perişan, karısıysa hastanede
Yine de gülümsedi çocuğunu görünce

Minik yavru sordu:
“Baba annem nerede?”
Doğruyu söylemeye varmıyordu dili
Duymazdan geldi:
“Neler yaptın dedenle?”
Çocuk unuttu sorusunu, topunu gösterdi
Sevinçle.

Yaşlı dede, soruyordu gözleriyle
Çaresiz onu da görmezden geldi
Artık o da inanmıyordu karısının iyileşeceğine
Derin bir hüüzün kapladı içini.

Dede namaz kılıp dua ederken gelinine,
O çocuğuna masal anlatıp sütünü içirdi
Gözleri kapanmamıştı gecelerce
Kulaklarında ise hep karısının sesi.

Komşusu kapıya vurdu
“Telefon size!”
Telaşlandı, eli ayağı titredi
Telefondaki üzgün ses Zehra Hemşire:
“Hemen buraya gelin”, dedi.

Yatırdı çocuğunu yer minderine
Ve koşarak hastaneye gitti.
Kapıda bekliyordu üzgün hemşire
Her şeyi anlatıyordu onun o hali.

İki damla gözyaşı düştü eline
“Ne olur söyle hemşire, bir şey dedi mi?”
Hemşire kızgın baktı yüzüne:
“Dedi ya” dedi;
“Hiç söylememişsin onu sevdiğini.”

HEP SANA

Bir ressam olsam, çizsem ruhunun portresini
Ve müzisyen mesela, şarkılarım sadece hep sana
Usta olsam her konuda, halleden tüm işlerini
Şair olsa bir tarafım, güzel şiirler sadece hep sana

Senin için sevsem her gün güzel giyinmeyi
Traşlı yüzüm gülse mesela, sadece hep sana
Beyninin şoförü olsam kaçırısam bir anda seni
Ve yollar tek yön olsa çıksa sadece hep sana

Herkese anlatsam, seni niye çok sevdiğimi
Ama en özelini mesela, sadece hep sana
Kimseler çözemese, ruhumun şifresini
Parolayı sana söylesem sadece hep sana

İNAT

Uzun beyaz saçların birilerine,
Aşağı sarkıtığın bıyıkların ötekilerine,
Yüzüklerin en zengin antikacılara,
Sen hayata, hayat sana inat.

Yabancılığın Türklüğe,
Türklüğün yabancığa,
İsmin tüm savaşlara,
İçtenliğin adiliğe inat.

Yaptıkların tembelliğe,
Gençliğin miskinliğe,
Büyüğe saygın utanmazlığa,
Küçüğe sevgin sevimsizliğe inat.

Artık,
Bizlerde inatçımız,
Seni sensiz yaşayacak,
Kalbimizde yaşatacağız.
Sensizliğe inat...

Sevgili Barış Manço'ya dua ve saygıyla

BİZ İNSANOĞLUYUZ

Ne istediğimizi bilmeyiz çoğu zaman,
Babanın tabutunu taşırken anlarınız kıymetini,
Sevgiliyi elden gidene kadar sevmeyiz,
Mutluluk dibimizdedir kör olur göremeyiz.
Biz insanoğluyuz!

Rüyaya dosttan daha fazla inanırsınız!
Bardak kırar gibi kalp kırar,
Doğruluk gün gibi ortadayken,
Yalanı arar, bulmak için kıvranırsınız.
Biz insanoğluyuz!

Kötünün niyetini, iyinin şefkatini,
Ecel kapıyı çalana kadar anlamayız,
Yardıma her şeyden çok bekler,
Küfrü ağızdan asla atmayız.
Biz insanoğluyuz!

Rahatlığın en yücesi hep hayalimiz,
Darlıktan ders almak en zor işimiz,
Burnumuz kanasa isyan eder,
Kuru ekmek, zeytine şükretmeyiz.
Çünkü biz insanoğluyuz!

Gerçekten seveni neredeyse döveriz,
Eğer kaçarsa nefret eden, mutlaka yetişiriz.
Derdi varsa birinin en uzağına gider,
İyi gününde ondan daha fazla güleriz.
Biz insanoğluyuz!

Anayı ölümüne yakın hatırlarız,
Paraya her şeyden daha fazla aşığız.
Ümitlerimiz daha yeşermeden koparır,
Sevgimizi gösteremez, herkesten sakınırız.
Biz insanoğluyuz.

FANİSİN

Topraklar serpilince üstüne
Seni konuşacak herkes,
Kimi iyi adamdı diyecek,
Kimi yalandan da olsa katılacak ona.
Ama sen hiçbirini duyamayacaksın.
Çünkü
Onlar senin bedenini konuşurlarken,
Sen ruhunla hesapta olacaksın...

SEN

Sen aslında çok özlediğim
Ama hiç özlenmediğim
Sen aslında çok sevdiğim
Ama hiç söylemediğim
Sen uğruna ölecek gibi aslında
Ama hiç umursamadığım
Sen en karışığım
Kaçtığım yamaçlarına sıkışınca
Ama sıkıldığım hemen sonra
Sen çiçeklerini suladığım
Ama yine sen
Yapraklarını budadığım
Sen bazen en düzgünüm
Bazen en kırıışığım
En uzağımdasın bazen
Bazen burnumun dibinde
Kısaca sen en tezat'ım
Sen
Aslında
Aman
Ne bileyim.

BIRAKIN BU NUMARALARI

Dokuz ya da yedi aylık doğan insanoğlu, hiç kurtulamaz sayılardan ömrünce
Hemen kilosu söylenir anneye, sonra boyu babaya belki
Oysa aslında sadece bebektir önce...

Önceleri kaç günlük olduğu sorulur, sonraları kaç aylık ve sonunda bir yaşındadır işte...

Sayılarla kucaklaşmanın birinci yılı kutlanır büyük bir hevesle, bir mum alevinde.

Ve bu tekrarlanır bıkmadan usanmadan her sene, büyük bir itina ve hatta özenle

Her an değişir sayılar, kilo artar, boy uzar, ayağın bile bir sayısı olur büyüdükçe

Üç yaşı kreş zamanını müjdeler, yedi çok geçir ilkokul için, serpilir insan on birinde.

Bu kısa gibi görünen uzun arada yine bir sürü sayı olur insan küçücük bedeninde

Servis saati vardır her sabah mesela, kahvaltı zamanı, öğle, akşam yemekleri birde

Ve sonunda, göz kapaklarının kapanacağı saate gelir sıra hiç sekmeden her gece

Sorular hiç bitmez sayıyla ilgili kaçınıcı sınıftasın, kaç yaşındasın peki, not ortalaman ne

Evet, 365 gündür 1 sene ve evet 52 hafta bu kadar kesindir
her şey ama bitmez sorular işte

Kaçıncı caddede, kaçıncı sokakta, kaç numaralı dairede,
kaç zamandır kalıyorsun, kaç kişiyle

Haneye kaç maaş giriyor ve ne kadar artıyor her sene, peki
sen ne kazanıyorsun söylesene

Kaçtı ev numaran, peki iş numaran neydi, tamam son
olarak cep numaranı alıyım birde

Artık ulaşmak çok kolay herkese belki de o yüzden,
değersiz herkes herkesin gözünde

Herkes birer numaralar dizisi artık ve herkesinki sıfırla
başlıyor bilmem nedense

Kaç kontörün kaldıysa o kadar cümle kurman gerekiyor
mesela ya da faturan kaç TL onu söyle

Sıfır beden olmaya çalışan kızlarımız bir numara büyük
beden aşklara gebe hep niyeyse

Her gün kaç kalori alması gerektiğini bile hesaplayan
insanoğlu aslında sayısal bir krizde

Borsa takip edilir her gün, ona göre düzenlenir insanımızın
moral seviyesi ok işaretleriyle

Enflasyon açıklanır bıkmadan usanmadan her ay ve tabi ki
vazgeçilmez sayılar tefe ve tüfe

En küçük rakamlar hep sene başlarında açıklanır,

memuradır duyuru, kabul görür çaresizce

Kaç sıfır atarsan at paradan, değerlidir paradaki sayılar
tüm sayılardan kalpte ve beyinde

Kaç yıllık mezunsun, kaç yıldır prim ödüyorsun, peki
devamsızlığın kaç gün bu sene

Beş vakit namaz, otuz gün oruç, bozarsan oldu mu altmış
bir, şanslıysan on gün umre

Kaç taş atacağın bile belli şeytana, tavaf et bakalım Kâbe'yi
bilmem kaç kere

Hesapla her sene fitreni, zekâtını, bak kırk da birini demiş
yüce kitap okudun mu ayet de

Kaç zaman sonra geleceği bellimi Azrail'in, uğraşma artık
bu kadar sayılarla bence

Kaçıncı musalla taşına yatacağım, kaç kişi gelecek cenaze
namazıma, ya kefen kaç metre

O gün ölen kaçıncı insanım acaba, kaç gün sürer
arkamdan ağlamalar yazık biteviye

Yatarken bilmem kaç metrelik derinde, yine bilmem
kaçıncı ada ve bilmem kaçıncı parselde

Ve nihayet yine bir sayıdır insan son seferinde
Uğurlanır üç ihlas bir Fatıha ile...

NOKTA

Mutluluk yalnızlıkta mı?
Yoksa kalabalıkta mı?
Tok karna uyuyabilmek mi yoksa
Ya da gezmek mi, yalnız başına?
Dövüşmek, kavga etmek mi,
Yoksa para mı mutluluk?
Günde mi, dün de mi, yoksa yarında mı?
Senelerde mi yoksa mazilerde mi mutluluk?
Hiçbirisi değil iki gözüm
Mutluluk aslında çok küçük bir.

EMİRDEN

Bakarsın bir güzele gönülden,
Gözyaşı akıtırısın hayaline içten.
Seversin,
Ta damardan, derinden
Ve kader
Onu sana getirir sanki emirden.
Uğruna ölürsün, öldürürsün,
Vurur kırarsın,
Şehri yakarsın belki..
Hayatını silersin deflerinden
Ve kader
Onu götürür sanki emirden.
Yine anlamaz akıllanmazsın,
Peşine düşersin ölümüne,
Dostlar kırarsın
Ve mutlaka yalnız kalırsın
Bu kez kader
Seni ona götürür sanki emirden.
Sonra sevemez olursun kimseyi,
Hayaliyle yatarsın geceleri,
Ellerin boş,
Yüreğın ağzına kadar yar doludur.
Bu kez de kader Sana ölüm der yine emirden.

AH BU ŞARKILAR

Siz benim neler çektiğimi nereden bileceksiniz,
 Diyor, Ahmet kaya
 Ve sanki benim yerime söylüyor tüm dünyaya.
 Ankara ya diyor Yılmaz Erdoğan öyle yakışır ki kar
 asfaltlar ışıldar.
 Yetinmeyi bilir misini haykırıyor Işın Karaca güçlü sesiyle
 beynimi tırmalar.
 Rafet bana sen lazımsın ısrarında.
 Sezen diyor ki; yârim keskin bıçak, nerede bende o yürek
 yardan cayacak.
 Aynı şehirde nefes almanın güzelliğini fark etmiş Kutsi
 Evvelim sensin, ahirim sensin diye inletiyor odamı Orhan
 Hakalmaz
 Beyaz giyme söz olur, siyah giyme toz olur polemiği
 yaşıyor Hüseyin Turan
 Gitmek yerine kalsan yanımda bu kadar mı taşla örülü
 yüreğin
 Kızıyor, sana Funda Arar
 Ya bak
 Ben seni unutturum unutmamasına da
 Ah bu şiirler ve şarkılar...

TESLİM YÜREĞİM

Yine zor bir gece
Ve yine isyana düştü kalbim.
Zamana ve geç kalınmışlığa
Ve yine hırçın bakıyor gözlerim.
Nasıl vazgeçebildim ki senden?
Oysa hiç böyle sevmemiştim
Kimseye böyle sarılmamıştı içimdeki çocuk
Ve teslim olmamıştı yüreğim.
Düşündükçe içim daralıyor,
Nefes alamıyorum...
Titriyor ellerim...
Bir damla gözyaşına kıyamazken,
Sadece senin içinken dünyaya direnişim,
Nasıl da yüreksizce vazgeçebildim.

ARTIK

Gittin gideli, tadı kalmadı ne günün ne gecenin
Sabahları sesinle uyanma heyecanı yok artık
Bir anlamı vardır elbet bu kadar öfkenin!
Ama bilesin bu ruh, bu bedene ağır artık.

Bedelini ödüyorum sanki büyük sevgimin
Sana koşar adım gelmeler kalmadı artık
Sen ki en büyük telaşydın şu yüreğimin
Şimdilerde, namusluca acımı yaşıyorum artık.

Sen benden vazgeçeli, kalmadı bir anlamı şiirlerin
Mısralarda sana dokunma tutkusu yok artık
Sanki hiç gözyaşı kalmadı hep ağlayan kalemimin
Sana şiir yazmanın eski anlamı yok artık.

ZIYAN

Biri önüne atlarken kurşunun
Diğeri kaçyorsa
Biri ölüyorsa sevdiği için
Diğeri üzölmüyorsa
Biri açken
Diğeri toksa
Biri dikiyor
Diğeri söküyorsa
Biri yapıyor,
Diğeri bozuyorsa
Sen hep
O biri ol!
Ol ki ziyan olmasın sevgin...

CAN KENARI

Bir can kenarı yalnızlığıdır yaşadığım
Sessiz ve oldukça derin.

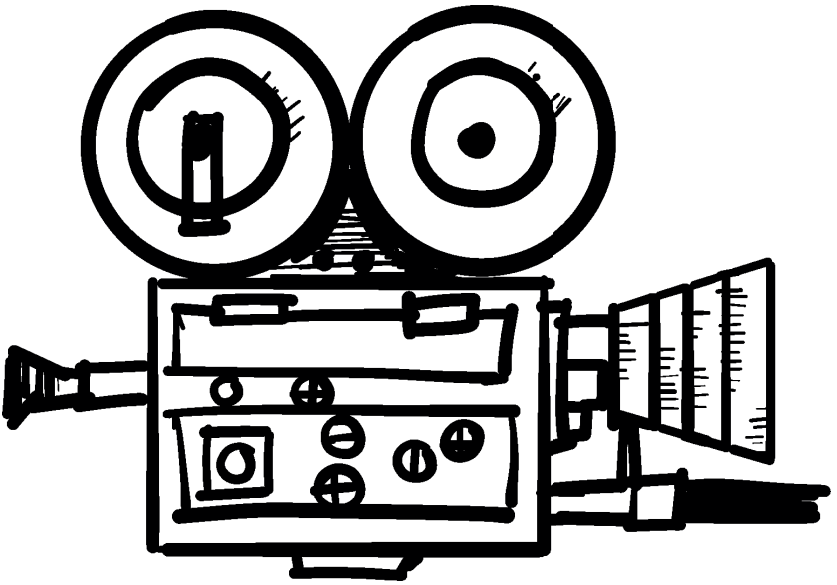
Aşk ve sevdâ, pişmanlığa göz kırparken
Acımasızdırlar, umursamadan geçip giderler

Can kenarında kurumuştur sevgi çiçekleri,
Ne olursunuz sevgiliye haber verin.
Karşı yolda sanki Azrail aşka göz kırpar.

Bu can kenarında geçer tüm zor zamanlarım
Anlamaz ama kimseler beni neylersin.

Gökyüzünde bir yıldız kayar her gece,
Ve aydan medet umar çaresiz hüznü gözlerim.

Can kenarıdır sığınacak tek liman
Ve ben hep bu can kenarın da yaparım kendime
Gamdan kocaman, kocaman kaleler.

FİLM GİBİ

Baştan silinmiş bir kaderin,
En erkek oyuncusuyum ben.
Evet, evet yazılmış değil silinmiş bir kaderin,
En erkek ve en başroldeki,
En küs düşleriyle hüznü ben.
Baştan silik bir kaderin
Yazılmasını bekleyen belki bir umut!
En çaresiz
Saklı kalınmış hayatlara tercüman olacak ben.

Kendi rolünü, kendi belirleyen,
Yüz karası yönetmenin,
Bir dediğini, hep iki eden
Hayat setinin en kötü oyuncusu...

Senaryo berbat!
Arkada eğreti arabesk bir müzik,
Kocaman bir dünya mahallesinde çekilen,
Bu kötü filmin,
Ne başı belli ne konusu, nede sonu...

Her şey doğaçlama sanki,
Birbiriyle bağlantısız onca hikâye!

Ne çeken memnun ne çekilen
Ama film işte...

Yapımcının sadece, adı yapımcı
Ne yaptığını oda bilmez halde.

Kameramanlar, neyi çekeceğine karar veremiyor sanki!
Kuru bir gürültü var hayat setinde.

Her şey yalan!
Ama her şey gerçek.

Hep birazdan bitecek gibi,
Ve sanki hep devam edecek.

Arkası yarın desem,
Ne arkası var, nede yarın garanti!

Bir dizi desem,
Bu bölüm son gibi!

Kısa metraj desem,
Bu kadar uzamazdı.

Desem ki sinema,
Ayıp olur Yeşilçam'a

Velhasıl
İzleyince kimsenin bir şey anlayamayacağı
Ama mütemadiyen ağlayacağı

Çirkin bir hüznün filminin
En önemsiz oyuncusuyum

Vermezler bana altın portakal falan ama
Ben kesin bu film de ölürüm haberiniz ola...

ÖKSÜZ GİBİ

Geceler kanser tadında sensiz
Acı saatler sardı bedenimi zehir gibi.
Hayat anlamını yitirdi sevgisiz
Zor günler sardı kollarımı kelepçe gibi.

Gökyüzü yıldızsız kaldı gözlerin siz
Gündüzler hep ağlamaklı öksüz gibi.
Ellerim üşüyor artık ellerin siz
Gözlerimse hep ağlıyor yetim bir çocuk gibi.

O ZAMAN

Bülbüller caddelerde dolaşırsa,
Güvercinler, yem atarken kaçmazsa,
Tavşanlar, insanların kucağındaysa,
O zaman, yaşanır bu dünyada.

Çimento yerine gübre ekilirse,
Tuğla yerine daha çok fidan.
Papatyalar daha sıkça birbirine,
O zaman yaşanır bu dünyada.

Küfür, yerini hoşgörüyeye bırakırsa,
İnsan, insanın kıymetini anlarsa,
Çiçekler, silahlardan daha fazlaysa,
İşte o zaman, yaşanır bu dünyada.

ÖNCE VE SONRA

Önce sıcak bir merhaba,
Yaz sıcaklığında gülüşmeler,
Sormalar, öğrenmeler,
Sonra telefonlaşmalar,
Haşır neşirlik halleri yani.
Sonra el ele, kol kola,
Sonra sarılmalar,
Utangaçlıklar, çekinmeler...
Sonra ezberden tartışmalar.
Yavaş yavaş kızışmalar,
Kıskançlık durumları,
Bağrıışmalar,
Peşinden duyulan çığlıklar!
Bahaneler, sana neler,
Yeterler!
Başlamadan biten garip aşklar!
En sonunda ise hep keşkeler...

FISILTI

Yaşlıydı.
 Ve gözleri de yaşlıydı...
 Bir ihtiyar kadındı.
 “Acı” dedim,
 “Zor” dedi.
 “Dert” dedim,
 “Hiç bitmeyen sermaye” dedi.
 “Ben” dedim,
 “Bilmem” dedi.
 “Sen” dedim,
 İç geçirdi.
 “Bana” dedi, kimse “sen”
 demedi.
 “O” dedim,
 “Öldü” dedi.
 “Başka” dedim,
 “Yok” dedi.
 “Gün” dedim,
 “Biter” dedi.
 “Yarın” dedim,
 “Gelir” dedi.
 “Gece” dedim,
 “Ağlarım” dedi.
 “Gündüz” dedim,
 “Gene ağlarım” dedi.
 “Niye?” dedim,
 “Of, of!” dedi.
 “Anlat” dedim,
 “Anlamazsın” dedi.
 Bir garipti.
 “Ne olacak?” dedim,
 “Allah bilir” dedi.

“Kimse yok mu?” dedim,
“Hem çok hem hiç yok” dedi.
“Para” dedim,
“Amaan!” dedi.
“Aşk” dedim,
Güldü utandı.
“Ev” dedim,
“Aha” dedi.
“Ekmek” dedim,
“Ben yaparım” dedi.
“Tuz” dedim,
“Yasak” dedi.
“Ölüm” dedim,
“Geldi” dedi.
“Nerede?” dedim,
“Burada” dedi.
“Ne zaman?” dedim,
“Şimdi” dedi,
“Ne yani?” dedim,
Bir şey demedi.
“Yüzüme bak” dedim,
Bakmadı.
“Konuş” dedim,
Kafasını iki yana salladı.
“Ölüyor musun?” dedim,
Gözlerini kapadı.
“Yat” dedim,
Düştü,
“Kalk” dedim,
Kalkamadı.
Çığlık attım duymadı.
“Son kez konuş” dedim, “ne olur konuş
“Yaklaş” dedi
Üç kere fısıldadı: “Allah, Allah, Allah...”

DÖRT NİSAN

Geçen hiçbir gün, bu kadar anlamlı olmamıştı,
Hiçbir buluşma bu kalbi o kadar heyecanlandırmadı,
Gözlerimizden süzüldü, nisanın ilk yağmurları,
Ama gökyüzünde güneş, bu aşka çok saygılıydı.

Zaman tüm güzel zamanlar gibi aktı gitti çok hızlı,
Ve ellerin ellerimi hiç bu kadar sıcak tutmamıştı,
Sarıldığımda sana kalbim, vücudumda kiralıktı,
Gözlerin gözlerime, hiç böyle anlamlı bakmamıştı.

Ve gelip çattığında ayrılık vakti, kalbim isyandaydı,
Yer ve gök bu gidişe masumca sağanak ağlamaklıydı,
Ne nisanın bir suçu vardı bu ayrılıkta, nede gözler
yalancıydı,
O gün sadece ve sadece dünyada ki en anlamlı dört
nisandı.

LÂKİN

Hani gururun söyletmez sevdiğini de,
Kalbin çığlık atmaktadır.
Hani dönüp arkanı gidersin de
Ayakların sana isyandadır.

Hani bitirirsin her şeyi dilinde,
Ama gönlün inkârdadır.
Hani kaçırırın gözlerini de
Aslında için sımsıkı sarılır.

Hani çok güçlüsündür de sözde,
Gözyaşların içine akmaktadır.
Hani aslında her şeyi bilirsin de
Lâkin sevgi sana haramdır.

GİTTİM

Kahpe bir akşam üstüydü!
Yani;
Ayrılığın en zor olduğu zaman,
Gündüz anlamını yitirmiş
Ve acılar sessizce yastığıma sinmiş.

Uçacağımlı düşünürken bir kuş gibi,
Gururumda teselli bulup,
Çakıldım sensizliğe taş gibi.

Bütün ümitlerim senin için
Yüreğim ağlamaklı bir kız oldu.
Onuruma sığınıp gizlice
Seni bir daha hiç sevmemek üzere
Çekip gittim,
Gittim
Çok uzaklardaki kendime...

ANKARA

Seksenli yılların sonu
Doksanlı yılların başıydı
Seninle ilk karşılaşmamız
Korkmuştum senden Ankara
Çok büyük gelmiştin bana
Erkeklere bebe
Kızlara gız
Ve sana
Angara demeyi ben sende öğrendim.
Ve sonra birçok şeyi
Simidi mesela
En güzeli sendeymiş meğer
Meğer ben kışları boşuna sızlanmışım
Senin yanında kış
İlkbahara denkmiş Amasya da
Ayaz adını sanki senden almış gibi
Gururludur sabahları

Sen Ankara
Acımasız tarafımsın benim
Sokaklarında ıslık dan başka bir şey çalmadığım
Her, sokak arasında içime ağladığım
Başkent denilen ama aslında başımın üstünde tepinen
Hâlâ anlayamadığım
Büyük bir mahallesin.
Sende yaşanan her mevsim hakkını verir insana
Kışın bezdirir yazın terletir
Öyle ılıman falan olmak yok yani
Ya buz ya buhar yakışır sana
Adına çok şiir yazılan İstanbul a inat
Sakınsın çoğu zaman
Hiç düşündün mü Ankara?
Senide fetheden biri olsaydı diye.

Ne garip isimleri vardır yavrularının
 Mesela Şen tepe
 Hâlbuki hiç de gülmez oradakiler
 Uzun, uzun binalardan oluşur adına inat
 Demet evler
 50 yıllıktır en az Yenimahalle

Hep sende yaşadım en fırtınalı aşklarımı
 O kadar anlamlıydı ki
 Hiç terk etmedim yalnızlığı

İlk girişte sana
 Ne gülmüştük arkadaşlarla
 Satılık yazıyordu kocaman kayalarda
 Nerden bilirdim
 O kayalar villa olacak yıllar sonra
 Neden telaşlısın diye bu kadar
 Çok düşünmüşümdür
 Sonra anladım ki sen sakınsın Ankara
 Asıl telaş seninle yaşamaya çalışan insanlarda
 Evet
 Öyle zordur ki seninle yaşamak

İlk gezdiğimde vücudunu otobüsle
Anladım ki bu yük sana ağır Ankara.

Hani her şehre bir renk vermek gerekse
Sana illaki gri düşerdi
Çünkü o zamanlar gök tıpkı yolların gibiydi
Yani anla işte be Ankara
Bir zamanlar diyorum havan çok kirliydi
Haber olurdu her sabah televizyonlara hatırlasana
Küçüktüm ben o zamanlar
Hani şu meşhur marş da olmasa
Hiçbir şey bilmiyordum hakkında
Ankara'nın taşına bak gözlerimin yaşına bak
Senin taşın hâlâ meşhur da
Gözlerde yaş kalmadı ağlayacak...

SENDEDİR

Anılar gelir aklıma
Hayalin ve güzelliğın sonra...
Umut dolu kuşumun narin uçuşu başlar
Karanlıktır etraf, gece yağar sokaklara...
Ve korkum hasretine kızıp gitmiştir
Sevgim yüreğimde, yani kilitlidir.
Özlemin hücreme girmiş içimi gezmektedir
Ve mutluluğum...
Sen de biliyorsun ki sadece sendedir.

YORGUN

Özgürlük için güvercine özendim,
Sevgi taşıyan yürek için Ferhat' a...
Dağları delemedim belki ama
Temiz sevdim, saf sevdim.

Dertlerimi ortaksız çektim hep,
Aradım bir ortak bulamadım.
Neşeme ortak çoktu oysa
Denedim ama kovamadım.

Merhameti yanlış yerde aradım hep,
Onun peşinden fazla koşamadım.
Ayrılıklar yordu beni tüketti
Hasretime çare bulamadım.

Gidenlerin hepsi söz verdi
Ben kendilerinden vazgeçtim...
Selamları bile gelmedi
Adananlar ise yine kendileriydi...

BİR ANDA

Tüm gitmeler sana dönme olduğu için, bu kadar anlamlı
Ve yollar hayalinle taçlanırsa, kısılır bir anda
Gökyüzü anılarla kaplanınca yok olur, bulutların suları
Ve yağmur çehrene yağarsa, dağılır dertler bir anda.

Hasret, sen olduğun için hasret gibi dolaşır damarlarımı
Ve aşkın vurunca kapımı, zaman durur bir anda
Tüm şarkılar seni anlatmada çok usta ve çok kararlı
Ve mısram senden doğarsa, anlam kazanır şiirlerim bir anda.

YOLLAR

Yolları bana sorun
 Hangi yol uzun ömrü anlatır
 Ya da hangisi pas geçer aşkı
 Hangi asfalt çamur olur gözyaşıyla
 Ve hangisinin kenarında uçurumu vardır kara sevdanın

Yolları bana sorun
 Gece sisini mesela hüztin dolu gişelerin
 Yavrularına hasret kamyon şoförlerinin
 Hiç de sevecen bakamayan gözlerindeki fren izlerini

Yolları bana sorun
 Kendine emanet benzin pompasıyla sabahlayan
 Ve bundan hiç de memnun olmayan
 Mecburen asık suratlı pompacıları mesela
 Sakız parasına sabahlara kadar araba yıkayan
 Ama kendisi çok az yıkanan
 En az üç çocuğunu okutmaya çalışan
 Örselenmiş
 Bıyıklı amcaları
 Ve geceyi en çileli yaşayan polisleri

Yolları bana sorun
 Sorun da anlatayım size
 Yol da niye ve nasıl uyunamadığını
 Aşkın
 Neden hep uzun soluklu
 Gece yolculuklarında boğazda düğümlendiğini
 Ama her yol un her zaman niye çıkmadığını en sevgiliye

Yolları bana sorun
 Bana
 Sorunda anlatayım sizlere

VE...

Hiç konuşmadığım oldu saatlerce
Boğazım düğüm, düğüm.
Geziyordum kaldırımlarda
Gözyaşlarımı içime süzüyordum sinsice
Kimselere hatta kendime bile söyleyemedim
Ama haykıra, haykıra sen ağlıyordum aslında.

HASRET

Hapishaneler kadar soğuk ve dar
Sensizlik kadar acı ve sefil
Ve yaşamak kadar hüznü
Bir gün daha bitti ölümüne sensiz.

Yarın ne olacağı bilinmez
Umutsuzum gidenler dönmez.
Ve hasret içimi yine kaplar
Bunu da sevgili görmez!

ACIRIM

Sen kaçtığmsın ara sokaklarına
Ve gördüğömsün her gece düşlerimde.
Sen çıktığımsın güzel yamaçlarına
Ve gömdüğömsün kalbimin en derinine.

Sen sevdamsın, akşamlar ağlarcasına
Ve anlamsın zor geçen her saatime
Sen çığıksın, geceler yırtarcasına
Ve hâlâ inkârdasın ya, acırım hâline.

ÖLÜM

Aşklarım oldu insafsızca
Sevdalara çıktım
Satılık gözyaşları'm oldu
Ufakta olsa sevinçlerim,
Harplerim oldu geçmişimle
Zaferlerim oldu ve yoruldum,
Namussuz dertlerim oldu
Ve bıktım usandım
Sordum;
Ölüm kaç para kardeşim?

KALMADI

Cam yerine penler takılalı
 Duyamaz olduk ramazan davullarını
 Adım atınca yanan ışıklar yüzünden
 Yavrular, yakamaz oldu apartman ışıklarını
 Telefonlar cebe girdi gireli
 Bayramlar da göndermez olduk kartpostalları
 Kandiller de hediyeleşmek varken
 Yollar olduk, kopyalanmış mesajları
 Bilgisayar gireli neredeyse her eve
 Unuttuk kalem tutmayı
 Hatırlayanımız var mı acaba
 En son ne zaman kime mektup yazdığını
 Kombi petekleri sardığından beri
 Evlerin dört bir yanını
 Çöplere atılır oldu
 Kışları soba üstüne konulan, portakal kabukları
 Hazır satılmaya başladığından beri marketler de
 Analar bükmez oldu artık mantıyı
 Süperi hiperi çıktığından beri marketlerin
 Küstürdük mahallemizdeki bakkal amcaı
 Hani bide geçmesek önünden dolu poşetlerle
 Bu kadar üzülmezdi yılların yaşlı delikanlısı
 Tebessümle yaklaşırdık mahallenin delisine önceleri
 Şimdilerde küfreder olduk görünce
 Çocukların bile kalmadı hiç utanması
 Sigarayla yakalanınca kızarırdı suratlar
 Şimdilerde gençlik yüze üflüyor dumanı
 Artık içki sarılmıyor, gizliden gazete kâğıdına
 Alenen içilir oldu, zıkkım olası
 Önceleri okul önlerinde
 Kâğıt helva, elma şekeri, simit satılırdı

Artık bulamazsa kızar oldu gençlik esrarı
Parklarda
Göremez olduk neşe ile oynayan çocukları
Onların yerini okuldan kaçan liseliler aldı
Yağmur yağdığında yürüyemiyoruz kaldırımlar da
Islatıyor hızlı şoförlerin sıçrattıkları
Yanında ıslatanın kahkahası da cabası
Rica özür ve teşekkür, dil e adeta zulüm oldu
Onlar yerini küfre ve hakarete bıraktı
Kravat la gidilirmiş önceden maçlara
Şimdi yerini döner bıçakları aldı
Top denilen yuvarlak meşinde
Kaybettik ruhlarımızı
Top sağa sola savurdu hepimizi ama yetmedi
Sonra gerçekten sağa sola ayırdılar bizi
Ve;

Sanmayın ki canlar hiç yanmadı
Öyle geçtik ki kendimizden gol sonraları
Silahla indirdik balkondaki yavruları
Bir türlü atamadık içimizden gizli magandalığı
Hoşgörü içimizden göçeli beri
Daha çok yumruk atar olduk
Ne yüreğimiz nede ellerimiz hiç acımadı
Ha unutmadan
Umarsızlığın dikkatsizliğın ve saygısızlığın adı bulundu
Trafik canavarı

Herkesin birbirini takip ettiği
Lakin değemediği
Sosyalleştiğini sanırken
Hızla bencilleştiği
Canı yandığı halde
Kameraya gülümsediği
Bir acayip zaman dilimi

Sanat, yetenek, yarışa döndüğünden beri
Daha az dinler olduk Barış ağabeyi ve Sezeni
Alkol komasından öldü de bir yarışmacı
Bu memleket de tabutu bayrağa sarıldı
Sonra inanması zor ama bir ara
Şehit diye anıldı
Velhasıl demem o ki
Mahrem memlekettten ayrıldı ayrılalı
Namahrem sardı dört bir yanı.
Söylenecek birçok şey var belki ama
Kalemim de kan
Bende yazacak yüz kalmadı...

GURUR

Öyle bir şeydir ki umut dediğin,
Diz çöktürür önünde zalimin.
Öyle önemlidir ki gurur dediğin,
Kolayca terk edemezsin.
Yani ne umuttan,
Ne gururdan vazgeçersin.
Umut diz çöktürse de zalimin önünde,
Bir demet gül için,
Eğer dikenleri fazlaysa
Gururun için kanatırsın
Asla susmaz dilin.

YALNIZIZ

Yalnızız aslında hep yalnız
Doğunca beşikte,
Büyürken beyinde yalnız,
İlk aşkta hep yalnız!
Sevip de söyleyemediğimizde,
Sövüp de dövemediğimizde,
Sırlarımızla biz yalnızız.
Hep bir ALLAH ve biz varız
Kara sevdalarda,
Kinde, nefrette
Gizli gizli yalnız
Arzularımızda, hasretlerimizde,
Sözde değil belki
Ama
Kalp gözlerde hep yalnız,
Geçmişimizle örtülü geleceğimizde,
Uzak hayallerimizde,
Düşlerimizde yalnız.
Bazen sigaranın dumanında,
Bazen şişelerin diplerinde
Ve
En sonunda biz
Kara toprakta yapayalnızız!

VE SEN

Titrek gözlerin ve sen
Hiç değişmeden.
Ürkek yüreğın ve sen
Hiç ayrılmadan.
Üşümüş ellerin ve sen
Hiç bıkmadan.
Masumluğın ve sen
Hiç gitmeden.
Dostluğın ve sen
Hiç ağlamadan.
Sürükleyebilir misin?
Gelemeden yorulan yarınlarıma
Ve sevebilir misin?
Tekrar, zavallı beni?

HAYATI YARIŞMAK

Hayatı yaşamak ile hayatı yarışmak arasında ki farkın, çokça yaşandığı güzel ülkemde,

İnsanımız, mutluluğu, kuyruğunu yakalamaya çalışan kedi misali aradığından olsa gerek, her zaman telaşlıdır.

Her yeni gün yaşamayı düşündüğü başka bir telaş, akşamdan planlamak bu yarışın en önemli kuralıdır.

Onun içindir ki;

“Nasılsın?” sorusuna, “Koşturuyoruz işte ne yapalım,” diye cevap veren, başka bir millet duyamazsınız.

Daha üç yaşındayken başlar ülkemde, telaşlı yaşama geçiş. Kendisini kreş servisinde bulur, henüz uykusunu alamamış bebek.

Mutsuz ve de şaşkın bakışlar atar etrafına, birazdan terk edileceğini hissetmiştir sanki.

Bir yandan da konduramaz aslında bu ayrılığı, kucağından hiç ayrılmadığı annesi.

Belki de ilk terk edişidir, annenin yavrusunu, ona daha zordur aslın da ama neylersin çalışmak zorundadır anne. Çünkü; sadece babanın koşturması yetmez memleketimde.

Nereden baksan sarsıntı, nereden baksan hazindir bu ayrılık.

Ama yine o telaşlı yaşamda, kendine verilen rolü yaşaması icap eden, kreş öğretmenleri kanıksamıştır artık, her yıl yaşanan bu trajediyi, uyarırlar çocuğu ve anneyi,

“Annesi, bak seni ağlarken görürse, daha kötü olur çocuk. Bırak, beş dakika sonra dalıp oyuncaklara, unuttur seni, merak etme sen, hadi git işine gücüne, rahat ol çocuğun emin ellerde.”

Yani bir şeyleri bulunca anneyi unutmak, farkın da olmadan daha üç yaşındayken öğrendiğimiz ve ileride mutlaka bilinçaltımıza yerleşen, sıkıntı verici bir duygudur.

Ve sorumlusu da ne yazık ki, annemizin her ay alacağı soğuk yüzlü “bordro”dur.

Çok güzel yanları vardır elbet okul öncesi eğitimin belki, Ama sevginin, okul öncesi, teneffüs arası, okul sonrası yok ki.

Ama insanoğlunun en önemli özelliklerinden birisidir alışmak. Kimisi erken, kimisi geç ama eninde sonunda alışmak...

Çabuk alışır çocuk kreşe, oyuncaklar, arkadaşlar, derken hayatı oradan ibaret yaşamaya başlar, ya da yaşadığını sanmaya.

Bünyesi daha o yaşlarda telaşlı yaşama hazırdır artık.

Erken yatıp erken kalkmak zorundadır, buz gibi havalarda annesinin sıcak elinden tutarak şoför amcağı beklemek, servisteki herkese gülücükler atmak ve ne tatlı şey olmak...

Yolculuğun sonuysa o bildik ayrılık, ama gelecektir anne hava kararınca, nedendir ki bu hüznü kreş öğretmenince...

Onunda aslında inanmadığı bu cümlelerin anlamsızlığını ay sonunda annenin eline geçecek para daha da anlamsızlaştırır ama şaşırmasın anne miktarı görünce nedense...

Ve “Nedendir bu hüznü?” sorusunu soran da üç yaşında yaşamıştır bu hüznü ama güzel özelliğidir insanın hüznüleri unutmak...

“Yedi çok geç, beş te buluşalım çocukları okula göndermede” kampanyaları hep acı vermiştir bana...

Çocukluğunu yaşayabileceği bir mahallesi bile olmayan,

apartmanların arasında sıkışıp kalan çocukluğunu, nerede bulacağını bile bilmeyen çocuk, okul da zanneder çocukluğunu ve yazıktır ki ilk gün anlar öyle olmadığını...

Okul Müdürü çok da net ses vermeyen mikrofonu üf derken, çocuğun kurduğu hayallere ise püf der aslında.

Olması gereken soğukluktaki şu cümlesiyle; “Geçin bakayım düzgünce sıraya. Veliler terk etsin okul bahçesini hemen lütfen.”

“Hemen” ile “Lütfen”in anlamsız birlikteliğine inanmak istemeyen anne, yine ayrılır çocuğundan ve çok nadirdir okul bahçesinde, rastlamak herhangi bir babaya...

Baba görsen bile hüznünü göremezsin, çünkü erkekler ağlamazı oynamıştır yıllardır başarıyla...

Evet, kreşteki kadar hüznü yoktur ama telaşlı yaşamaya çok hazır olan Anne bünyesi, çoktan telaşa kapılmıştır bile, ya ile başlayan yüzlerce cümleler kurar beynin de...

Ya ağlarsa ya kavga ederse çocuklarla ya sevmezse okulu ya öğretmen kızarsa biricik yavrusuna, bağırırsa, ne yapıyordur ki şimdi ve gözyaşları akar bazen yüzüne bazen de içine...

Çünkü öyle büyümüştür anne olana kadar “Ya kazanamazsam bu sınavı ya kalırsam okulda,” ki okul kalınabilen bir yer bile değilken, ne de komiktir aslında bu cümle...

“Ya ay sonunu getiremezsem,” cümlesi en az okulda kalmaya çalışmak kadar komiktir, en ilginç cümlelerden birisidir, ülkem insanının özetin de kullanılabilecek...

Kendisi zaten gelecek olan bir sonu getirmeye çalışmak olsa olsa zamana saygısızlıktır oysa.

Sen kendini ne kadar üzersen üz aynı atar saatin tik takları
ağrıma boşuna karnını.

Yaşanacak tüm telaşların bir sırası vardır memleketim
de kendimizin belirleyemediği ama mütemadiyen uyum
gösterdiği.

Kreş, ilkokul, ortaokul, lise sonra üniversite telaşı ve sonra
iş bulma çabaları tabii...

Erkeksen mesela, artık evlenebilmenin en önemli
şartlarından birisi yerine gelmiştir...

Amma sünnet olmayan çocuğa “erkek” demeyen toplum
askerliğini yapmayan insana da “adam” demediği için,
damatlık giymeden önce mutlaka, gizlemelidir hayallerini,
miğferin altında...

Ertelenecek en son şey olan sevgi, gönderdiği mektuplarda
gizlidir askerimin.

Gelinlik hayallerinin arasına sıkıştırmaya çalışır kızlarımız
kavuşacakları günleri, tabi şanslılarsa, kahpe bir kurşuna
kurban gitmemişse damat adayı...

Askerde ki her damat adayının, aslın da şehit adayı olduğu
başka bir ülke var mı?

Sonra söz verir iki insan, “Vallahi evleneceğiz inanın, hatta
bakın yüzük bile takıyoruz sizler inanın diye” ve başlar
sorular, nişan, düğün telaşları ve her döneme has sorulara
verilen mahcup cevaplar, “Yüzük taktınız mı yüzük? E
nişan ne zaman o zaman? Madem, nişan o zaman düğün
ne zaman?”

“Ev nerede, kiramı, adam zengin mi, peki gerçekten adam
adam mı? Yani, askerliğini yapmış mı? İşi var mı? Kız da
pardon, kadın da çalışıyor mu? Geçinebiliyor musunuz bari?
Geliyor mu, ay sonu? Bizim ki yarıda kalıyor da bazen,”

Sonra tavsiyeler başlar, yaşadıklarının hayat olduğunu sananlar tarafından,

“Hayatınızı yaşayın biraz, çocuk yapmayın hemen.”

Sahi ne demektir hayatınızı yaşayın? Şu ana kadar yaşanan neydi peki?” diye sormazlar mı askerliğini yapmış, maaşlı bir işte çalışan adama...

Ya da sorduklarında bir cevap alabilirler mi, evleneli altı ay olmuş ama annesinden ayrıldığına üç yaşındayken kreş kapısında, şimdi de el kapısında, her gece gizli gizli ağlayan artık kadın olmuş kıza...

“Aslında hayatınızı yaşayın biraz, çocuk yapmayın,” diyenlerin koskoca bir itirafıdır acaba “Biz yarıştık yıllardır bari siz yaşayın,” mesela...

Evet, hayatınızı yaşayın bence de yapmayın çocuk falan, çocuğu da kendi yapıyor sanması komiktir aslında insanın ya neyse...

Evet hayatınızı yaşayın bence de, eğer yaşadığınızı zannettiğiniz şey yarış değil, hayatsa hâlâ sizce de...

İSTİYORUM

Bir ateş yakmak istiyorum
Isıtsın herkesi ama yakmasın hiç kimseyi

Okyanus olmak istiyorum
İnsin herkes en derinime
Ama boğulmasın hiç kimse nefes alamasa bile

Hava olmak istiyorum
Alsın herkes dilediğinde
Ama pişman olmasın hiç kimse ne aldığına ne verdiği

Toprak olmak istiyorum
Eksin biçsin herkes yeterince
Ama unutmasın hiç kimse yolun sonu yine bende...

YOK

Evet, sesi buğulum yoksun artık
Sesin yok, nefesin yok...
Masumluğuna kandığım
Tertemiz gözlerin de yok...
Artık geceler sabahla birleşirken
Uyku haram gözlerime,
Tadı da yok sensiz günlerin,
İçimde koca bir boşluk,
Hiç dolmayacak koca bir boşluk.
Öldürdüm içimde seni
Ve gömdüm en derinine kalbimin...
Kim bilir bekle de sen intihar ettin.
Bildiğim yoksun,
Ve ben seni unutmamaya yemin ettim.

RUMİYE HÜRMETLE

Gece yarısı güneş doğar mı?
Gündüz yıldız göz kırpar mı?
Temmuzda kar yağar mı?
Dengeyi kuran var mı?

Dün geri gelir mi?
Saat tersine döner mi?
Yarın olur mu hemen şimdi?
Hepsini ayarlayan kim ki?

Anlarsan ezan da köpekler ulur
Onların hakkı anışı budur
Aklı olan bunda maksat bulur
Anlamayana basit bir uğultudur...

Horozlar her sabah ona öter
Yapraklar aslında ona düşer
Yılanlar ona sürünürler
Yalnız ona Aşık'tır bülbüller...

Deniz aşkı için dalgalarını yollar
 Saygıyla eğilir yolunda ağaçlar
 Kuşlar kavuşmaya kanat çırpıp
 Ya niye kullar körler ve sağırlar...

İnsan gözdür gerisi beden
 Kömür közdür gerisi külden
 Bülbül öttükçe sebebi gülden
 Onu görür bakan gönülden

Önce yer içer seni baban
 Sonra döl olursun kanaldan
 Anan mıdır karnında yaşatan
 Yoksa var mıdır bir ayarlayan...

Doğduğunu sanırsın ölümüne attığın ilk adım
 Yaşadığını sanırsın telaşların olur günahların
 Öldüğün de asıl o zaman kopar göbek bağın
 Hazır mısın asıl yaşama var mı o kadar sevabın...

Ekmek olur buğdaydan
 Cana girer kandan
 Tüm bunları anlamazsan
 Rahmet etsin sana yaradan...

PENCERE

Sessiz bir hastane köşesi,
Gün, mübarek Miraç Kandili
Ve bol ışıklı bir hasta penceresi,
Tam karşımda, mağrur Kocatepe Camisi
Sanki nurla donanmış.
Hemen yanında durur bilmem ne oteli.
Sisli bulutlar arasına sıkışmış
Camide secdeye varır birileri,
Otelde tokuşur viski şişeleri,
Kimisi rabbinde bulur kendini,
Kimisi şişede arar çareyi,
Huzur dolar, rabbinde bulan kendini,
Aslında kendini kandırıldığını bilir garip şişeci.

İbn-i Sina hastanesi / 1998

ÇEKSEN

Karanlığın koynunda hasretini çekerim,
Özlemin kanıma girmiş sevdikçe severim,
Görsen beni bu halde ya da duysan birinden,
Gelsen sarılsan kollarını boynuma atsan...

Öpsem seni doyasıya, okşasam hiç bıkmadan
Sevsen sen de en az benim kadar,
Çeksen benim kadar hasreti
Çeksen güzelim, sen de çeksen!

SORU YORUM CEVAPLIYORUM

Seni anlatacak cümleleri kurmak öylesine zor ki
İnan ben o kadar kelime bilmiyorum.

İçimde yaşadığımı sadece gözlerim anlata bilir ki
Onu da sen anlar mısın biraz şüpheleniyorum.

Kızma; çünkü ben aslın da sana bakmıyorum ki
Her sana baktığım da sana aslın da akıyorum.

Bunu senin anlayabilmen o kadar zor ki
Bazen ben bile ne yaşadığımı çözemiyorum.

Bir sürü ismi vardır içimdeki duygunun belki
Ama kusura bakma ben ahmağım bulamıyorum.

Ya her halini hayal etme çabama ne demeli
Açıkçası ben bir anlam veremiyorum.

Bir tek Allah şahit ne yaşadığıma eminim ki
O yüzden sadece ona yalvarıp dua ediyorum.

Soruyorum kendime bir gün gerçekten benim olur musun ki
Ama yine kendim, cevabı duymazdan geliyorum...

UYAN

Kırıyorsun kalpleri hiç umursamadan
 Sanıyorsun ki hesabı verilmeyecek.
 Yalanlar söylüyorsun hiç utanmadan
 Sanki bir, bir önüne dizilmeyecek.

Ne umuyorsun paradan puldan?
 Sanki kabirde cebine girecek.
 Paylaşamıyorsun kimseyle hırsından,
 Ama bil, fazlası diğer hesabında gözükecek.

Üzüyorsun anayı babayı sıkılmadan
 Sanma ki helali istenmeyecek.
 Kırdığın dostlar tutacak tabutun ucundan,
 Belki kefen bedenine, büyük gelecek.

Yanıyorsun telaşlarında, fani dünyanın,
 Gerçekler bir gün karşına dikilecek.
 Emanet vücudun kemik olduğu zaman,
 Söyle kim sana yardım edecek?

Uyansan artık şu derin uykundan.
 Elbet, senin de üstüne toprak serpilecek.
 Hoyrat harcıyorsun, ziyan oluyor zaman
 Bil ki, bedenin kefendeyken ruhun hesap verecek...

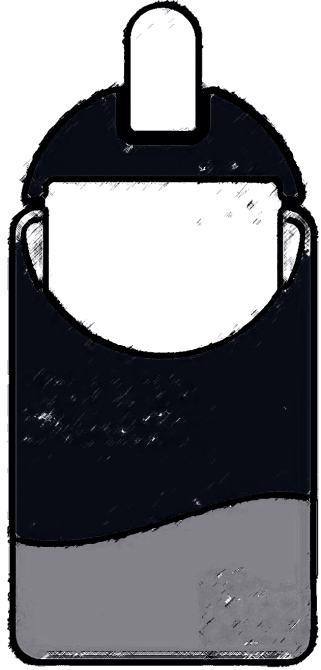
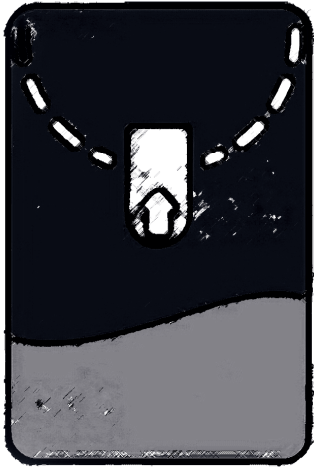
AYRI

Dağların ardında bıraktım seni,
Kahrolası yollardı bizi uzaklaştıran.
Saçların hasretim bedeli,
Ruhuma işleyen aşkı beni avutan.
Ne de çabuk geliverdi ayrılık vakti!
İmkânsızdı vedamız ağlamadan.
Kalbim, o güzel gözlerinin esiri,
Asla ölmem sen benim olmadan.

SIMSIKI

Bu gecede yalnızlığı üstüme örtüp uyumaya çalıştım olmadı
Sensizliği çıkarıp buzdolabından buz gibi içtim kana, kana
Aşkı çevirdim kalın bir kitabın sayfaların da karşıma çıkmadı
Yüzünü gördüm çiçeğin yaprağında ama yüzüme bakmadı

Hüznü ellerimin arasına aldım çıkamasın diye inat etti çıktı
Gözlerimi kapayıp sevgini hissetmeye çalıştım doya, doya
Ama olmadı bir türlü hissedemedim ve hayalim taç a çıktı
Bir tel saçını buldum sonra yerde ve sarıldım hem de sımsıkı.

ÇOCUKÇA MENDİL

“Mendil alır mısın abi”, dedi.
Kirli ama güzel yüzüyle
“Yok” dedim, “sağ ol
Sağ ol, benim var”
“Olsun sonra kullanırsın”, dedi
Titrek sesiyle
“Peki dedim ver bir tane”
Uzattım parayı
Sevindi
“Mendil kalsın”, dedim
Güçendi.

“Olmaz öyle şey
Ben dilenci değilim”
“Peki” dedim, “peki kızma”
Aldım mendili elinden sordum:
“Adın ne senin?”
“Murat” dedi, “murat
Ama
Arkadaşlar ince, der
Zayıfım ya hani...”
“Annen baban yok mu senin?”
“Bilmem vardır herhalde”, dedi
“Hiç görmedim ki...”
“Peki, nerede yaşıyorsun sen”, dedim.
“Her yerde” dedi, hem de gülerек
“Nasıl yani her yerde?”
“Öyle sınırlamıyorum
Kendimi sizler gibi”, dedi.
Ve patlattı kahkahayı
Haksız da sayılmazdı hani!
“Kimden alıyorsun bu mendilleri?”

“Sakallı Mehmet Amca’dan”

“Kaçtan veriyor sana tanesini?”

“İki yüz elli den”

“Peki sen ne kazanıyorsun mendil başına”

“Ee! İki yüz elli”

“Ne yani hiç para almıyor mu

Mehmet Amcan senden?”, diye sordum

Şaşkınlıkla!

Biraz kızgın baktı yüzüme:

“Siz hep böylesiniz zaten,

Karşılıksız iyilikten anlamazsınız”

“Niye ki” dedim.

Anlattı:

“Bir keresinde bir abla ağlıyordu

Abla mendil alır mısın”, dedim.

“Defol!” diye bağrdı bana

“Oysa oysa vallahi satmayacaktım ben ona

Gözyaşlarını silsin diye vermişim mendili.

Anlamadı,

Ama ben yine de gizlice koydum çantasına”

“Peki” dedim:

“Ben bir aylık mendil ihtiyacımı alsam senden

Bir seferde topluca yani olur mu?”

“Olmaz”, dedi kafasını iki yana sallayarak

“Olmaz!”

“O zaman benim bütün günlerimi satın alırsın

Satılık olanlar sadece mendiller abi,

Günlerimi bırak bana kalsın...”

SANKİ ŞİİR

Geceyi sana yazılmış iki şiirle kapattım çaktırmadan
Çayımı yudumlarken bir yandan ezanı dinledim
Nasıl da güzel okur imam her sabah hiç bıkmadan
Açıp ellerimi Allaha sana ve ikimize dualar ettim

İşte sabah geldi ve günü kucakladı sarılmadan
Ve kuşlar adını haykırdılar kulağıma ben eşlik ettim
Sanki yine şiir oldu bu mısralar benden utanmadan
Biliyorum ben bu şiire eşeklik ettim...

ŞİMDİ

Ayın parlak ışığı altında,
Sigaramın közünde,
Yine geçmişimdeyim.
Dağların üstündeki yıldızlar
Ve
Kavakların yolladığı rüzgâr,
Çaresizliğimle iş birliği yapar,
Beni yıkmaya çalışırlar.
Bir gün o rüzgâra karşı gelebilecek miyim?
Bilmem!
Ama hep sevecek,
Hep direteceğim.
Sevgiyi yarınlara bırakmayacak;
Şimdi seveceğim!

ASLINDA

Dünya büyüktür lakin bana dört duvar
Sığ sularda yüzerim
Ama büyüktür aslında, içimdeki dalgalar
Sert görünür çehrem
Ama kimse görmez, yüreğimden hep kan damlar...

ÜZÜLMESEN

Hani dudaklarını büzüyorsun ya,
Masum bir bebek gibi
Kaçırmaya çalışıyorsun ya gözlerini
Ve göz kapaklarını zorluyor ya hüzün,
Tutamıyorsun ya kendini,
Süzülüyor ya gözlerinden,
Görmeyi hiç istemediğim yaşlar.
İşte o zaman benim de içimdeki çocuk
Seninle birlikte ağlamaya başlar...

BIKTIM

Gözyaşlarım tam gaz yol almak isterken
Ve sızlarken burnumun direği üzüntüden
Sıkıntıdan nefes almakta bile zorlanırken
Bıktım etrafa karşı sahte, sahte gülümsemekten...

Her gün anlata, anlata yüzlercesini güldürürken
İçimdeki çocuğu bir kez olsun güldüremeden
Alem anlaşmış gibi sanki, hep takdir ederken
Bıktım insanlara yalandan rol kesmekten...

ALACAĞIM VAR

Gecelerden uyku,
Gündüzlerden güneş alacağım var.

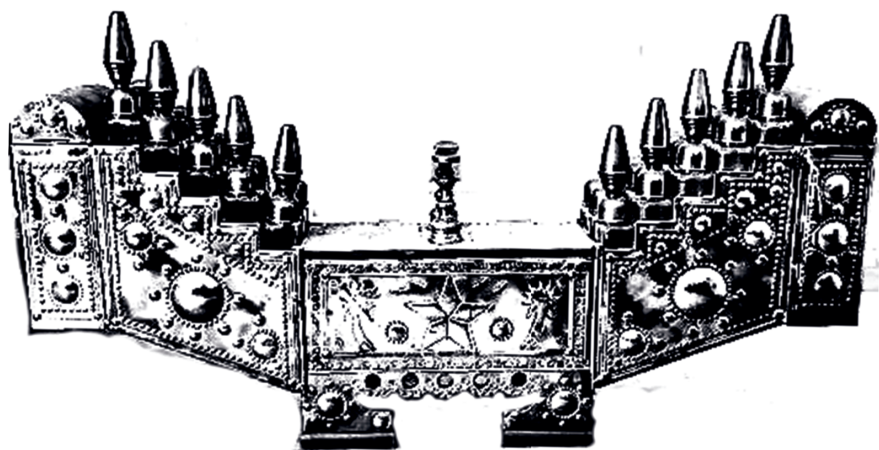
Anamdan dua,
Babamdan, birikmiş harçlık alacağım var.

Geçmişten güzellik,
Gelecekte umut alacağım var.

Dostlarımdan tebessüm,
Felekten bir gün çalacağım var...

DAR GEÇİT

Düşündüklerimi söylesem
Dayanamaz
Duyduğunda içindeki acından ölürsün
Desem ki mısralara dökeyim
Şiirler yazıyım
Ayıp olur büyük şairlere
Ruhumun çektiğinin yarısını çekse birisi
Kül olur gider kızgın alevlerde...

BOYACI

Pantolon paçama attı ellerini
İzin vermedim kızdı:
“Dur evlat, dur!”
“Ben alışkınım”, dedi.
Ezildim, utandım kendimden
Altmışındaydı, ayakkabılarımı boyuyordu
Gecenin bir yarısıydı
Yüzündeki çizgiler anlamlı
Gülümseyerek sordu:
“Memleket evlat”
“Samsun amca”, dedim,
Samsun...

Konuşmak istemiyordum utancımdan
O başladı anlatmaya:
“Üç oğlum var evlat
Biri doktor, ikisi polis
Doktor olan çok benziyor sana.”
Ayakkabılarımı boyuyordu
Ve yaşı altmıştı
Eziktim ve sordum:
“Neredeler şimdi?”
“Bilmem”, dedi
Gülerek,
“Aramıyorlar beni, sormuyorlar
Arada bir haberleri geliyor
İyiler ya, boş ver gerisini
Değiştir evlat, değiştir”, dedi.
Vurdu ayağıma
“Utaniyorlar benden boyacıyım ya hani,
Bir keresinde hastaneden kovdu beni
Sana benzeyen,
Doktor olan yani
Pismiş üstüm başım, aldırmadı içeri
Yıllar oldu görmedim hiçbirini.”
Boğazım düğümlendi yutkundum
“Teyze yaşıyor mu amca”, dedim?
“Yaşıyor ya yaşıyor”, dedi.
“Bak karşıda oda, ördüğü patikleri satıyor.”

Döndüm gösterdiği tarafa
 Nur gibi yüzü
 Tombul elleriyle
 Patik örüyordu teyze
 “Erzurumluyum evlat”, dedi “dadaşım yani
 Yirmi yıldır yapıyorum bu işi
 Çocuklarımı ayakkabı boyayarak
 Okuttum ben...”
 Sıktım dişlerimi
 Ve sordum:
 “Amca kızmıyor musun çocuklarına
 Baksalar ya size,
 Niye çalıştırıyorlar hâlâ
 Gecenin bu yarısı terminallerde.”
 “Bu hamur çok su götürür evlat
 Boş ver” dedi “boş ver”,
 Değiştir hadi
 Hem sen arıyor musun ki babanı.
 Sustum...
 “Benim babam yok”, dedim
 Küçükken ölmüş görmedim.
 Gülümsedi:
 “Anladım
 Sen ondan kıızıyorsun benimkilere”
 “Ne demek istedin amca”, dedim.
 Altmışındaydı, ayakkabılarımı boyuyordu.
 “Benim babam da boyacıydı evlat”, dedi
 “Baba mesleği yani...”
 “Otuz sene oldu ben de görmedim babamı
 Öldü mü kaldı mı bilmiyorum
 Bu yüzden de benimkilere kızamıyorum
 Değiştir evlat, değiştir”, dedi
 Utanarak vurdu ayağıma...

SUÇ

Gözlerin her çarptığında gözlerime
Kalbimde ince bir sızıntı başlar
Ve ruhumda derinlemesine uçurumlar
Beynimde ise kısa süreli sarsıntılar
Yani can özüm ne bir aşk bu
Nede sevgilinin sevgisi
Bu olsa, olsa kocaman bir tutkudur
Yani benim güzel dostum
Her sabah uyanınca önce seni hatırlamak
Ve her akşamüstü hüznümde
Yüzünü hatırlama telaşım
Uyuyamamak sesini duymadan geceleri
Hepsinin sebebi o tutkudur
İnsan gibi insana karşı yılların özlemi varken içimde
Çıktın birdenbire karşıma ya
Senin bütün suçun sadece budur...

MUM ALEVİ

Uzun siyah saçların omuz üstünde
Kahverengi gözlerin kederliydi.
Mutlu rolü oynuyordun ama nafile
İçindeki çocuk seni ele verdi.

Küçük bir kız çocuğuydu gördüğüm gözlerinde
İnatçı ama bir o kadar da sevimli
Asıldın mertlik kokuyordu sözlerin de
Ruhunsa titrek bir mum alevi...

Sarıldı içimizdeki çocuklar birbirine
Sanki yıllarca bu anı beklemişlerdi.
Seviyorken ikimiz de belki de ölümüne
Kollarımızda kaderin kelepçeleri...

İçimiz kavrulurken sevgi hasretiyle
Göremedik hiç, yarınlarımız devşirmeydi.
İnadına sevdik, gerçekleri inkâr edercesine
Ama güzel bir rüyaydı ve elbet sona erecekti.

Şimdi o rüyayı arıyorum zor gecelerimde
Oysa güzel rüya çoktan bedenimi terk etti.
Artık bedenim hiç rüya göremeyecekse de
Bil ki; ruhum o titrek mum alevini hiç üflemedi.

DELİ DENİZ

Bir fırtınanın ortasında,
Denizin mavi karanlığında,
Aydın sisli beyazında,
Kalbinin zor korkaklığında,
Üşümüş elleriyle çektiği, kürekler vardı.

Su alan bir kayıkta,
Dalgaların hoyratında,
Sevenlerin uzaklığında bir ihtiyar,
Yalnız başına
Ve onu özleyen yürekler vardı.

Gözlerinde kızının hayali,
Kulakları ezan sesi dolu,
Gözyaşı oldu yavaşça düşleri
Ve sonunda denize teslim oldu.
Oysa
Onun torunu o gece yeni doğmuştu!

DAR ZAMAN

Gözyaşlarımı sattığımdan beri yıldızlara,
Geceleri ağlayamaz, hayalinle avunurum.
Sevgini yüreğime gömdüğümünden beri inadına,
Geç kalınmış lığına zamanın, kahreder dururum.

HESAP

Koca bir sofraydı oturduğumuz
 En zengin çeşitlerle bezenmişti,
 En güzel yiyeceklerle donanmıştı yani
 Ve öylesine açtık ki ikimizde...
 Aslında fazlaydı onca meze
 Ama yiyorduk çokça, yiyorduk işte.
 Aşk karışmıştı tüm içeceklere
 Kana kana içiyorduk.
 Dostluk ekmeğiydi sofranın,
 Her fırsatta bölüşüyorduk.
 Hasret tabağımızdı,
 Yiyecekleri ona koyuyorduk.
 Çokça yememize ve içmemize rağmen
 Hiç rahatsız olmuyorduk.
 Çünkü
 Özenle seçilmişti sofradakiler
 Hazmı çok kolaydı yani
 Yedikçe yiyesi geliyordu insanın.
 Birçoğunun tadına bile bakmamışken
 Daha içemediğimiz onca içecek varken,
 Sen "hesap" dedin,
 Hesap.
 Boğazıma dizildi o güzelim lokmalar
 Garson benden utanıyordu eğdi başını
 Bense sofradan utandım bıraktım kaşığı
 Çünkü hesap yoktu.
 Sofra sevginin sofrasıydı hiç hesap sorulur mu?

IRMAKLAR TAŞAR

Kendimi bildim bileli böyleyim ben.
Hep düşünceli, hep kırgın bir tarafım.
Sol yanımda hep ufak bir sızı,
Sağ yanımda şikâyetçidir hâlimden.
Âlemi güldürür bedenim ve dilim,
Ama hep ağlamaklıdır içimdeki çocuk.
Ve aslında haklıdır, zaman.
Ben hep ırmakları taşırım,
Yalnız kaldığım günden beri
HEP KENDİMLE SAVAŞIM...

BİR BARDAK ÇAY

Her şey televizyonda bir kadının
 Üşüyen adama çay vermesiyle başladı
 Üşüyen adam çaydan bir yudum alınca
 Sanki benim içim ısındı...

İşte o an başladım düşünmeye
 Gün içerisinde çayı ne kadar ıskaladığımı
 Evet, hâlbuki çay ne kadar birleştirici
 Ne kadar özel ve ne kadar ılımlı

Soğukta ısınmaya
 Sıcakta harareti almaya, misafirlikte sus payı
 Patron ısmarlarsa mesela;
 Çok anlamlı ama hızlı, hızlı yudumlanmalı
 Zira patron meşgul adam ona göre davranmalı

Ama dost la içiliyorsa yavaş, yavaş
 Hem çay hem sohbet demini bulmalı
 Çay belki ilk buluşmanın en heyecanlı tarafı
 Ve muhtemelen dil yanığı

Zenginle fakirin, memurla amirin
 Esnafla müşterinin herkesin evet herkesin ortak noktası
 Bahane çoktur içmeye, yolda verilir molası
 Sabah kahvaltısı
 Öğle arası, akşamın beş çayı, yemeğin sonrası

Memleketi Rize'dir ama çay;
Tüm Türkiye'nin hemşerisi hatta akrabası
Çay sitemdir bazen mesela;
(Aşk olsun bir çayımızı içseydiniz bari darılması)

Kimi zaman şekerli, kimi zaman şekersiz
Bazen açık konur bazen kapalı
Ama illaki içilir memleketimde çay
Herkes tarafından, sanki memleketin milli sıvısı

Koca binalarda çalışan, tanımaz kimse kimseyi
Ama bilir herkes çayı kimin taşıdığını yani ocakçıyı
En çok o selam verir ve alır çay sayesinde
Ama çay isyandadır bazen (ah bide beni poşete
koymasalardı)

Çay yüzünden kantinler olur ocaklar olur
Bu kadar şey nasıl satılırdı çayın hatırı olmasaydı
Simit bu kadar tutar mıydı çayla küs kalsaydı
Çay da memnun sanki durumdan alır içine susamı

Kimisi limon atar çayına mesela
Eminim memnun değildir bu zoraki evlilikten çaycı
Çünkü ona sorarsan çaya bir şey katılmamalı
Arada birde çocuk olur hemen evlilikten,
Limonun çekirdeği, işte onu hemen kaşığa aldırmalı

Süzgeç kullanırsan Erzurum da mesela döverler adamı
Çay bardağın içinde tüm varlığıyla kalmalı
Al şekeri eline ısır tane, tane yudumla her tanede çayı
Onlar kıtlama der buna karışma sen iç çayını

Çay içmenin bir adabı bir usulü vardır yani
Öyle birden içilmez mesela; belki etrafta bir büyük vardı
Küçüğe de ona göre muamele, onun çayı ayrı
Biraz ılık konur, adı ne peki? E paşa çayı

Çayın, ekilirken de kesilirken de kurutulurken de,
Fabrikada kutulanırken de raftan alınırken de
Demliğe koyarken de usul, usul demlenirken de
Ve nihayet bardağa dökülürken de çaydır adı

Memleketin neresine gidersen git ayrıdır tadı
Ama her yerde aynıdır adı
Sen yeter ki çay içilecek adam ol karşılıklı
İnsanım önce ona bakar
Çay mı seni içecek yoksa sen mi çayı...

RENGARENK SEN

Ben siyahı, saçlarında tanıdım.
Kahverengi, gözlerinde anlamlıydı.
Kırmızıyı, dudaklarından çıkardım.
Mavi, umut dolu bakışlarındaydı.

Ben turuncuyu, tebessümünden anladım.
Sarı, süzülen gözyaşlarındaydı.
Sen moru, gecelerine sakladın.
Bense gelirsin diye beyazı, sana ayırmıştım.

ÇEKİLMEZ

Sensiz doğan güneş,
Tenimi ısıtmıyor,
Yağan yağmurun toprak kokusunu
Alamıyorum sensiz.
Gülümsemelerimin hepsi yalancı
Artık eski neşelerim bile yabancı.
Her sigaramda sen varsın,
Her of çekişimde sen
Gecede sen, gündüzde sen...
Nefes kadar muhtaç
Şu gönlüm sana.
Sensiz geçen her saat
Yıldızsız bir gökyüzü benim için.
Yani boş,
Yani çekilmezlik,
Yani;
Sensizlik işte!

SEN

Sen aslında çok özlediğim
Ama hiç özlenmediğim
Sen aslında çok sevdiğim
Ama hiç söylemediğim
Sen uğruna ölecek gibi aslında
Ama hiç umursamadığım
Sen en karışığım
Kaçtığım yamaçlarına sıkışınca
Ama sıkıldığım hemen sonra
Sen çiçeklerini suladığım
Ama yine sen
Yapraklarını budadığım
Sen bazen en düzgünüm
Bazen en kırıışığım
En uzağımdasın bazen
Bazen burnumun dibinde
Kısaca sen en tezat'ım
Sen
Aslında
Aman
Ne bileyim.

DENİZ TAŞI

Gidiyorum işte çekmeye sensizliği
Bir gül bile veremedi sana
Doyasıya tutamadan ellerini
Bir kez olsun bakmadan gözlerinin içine
Bir kez olsun sarılamadan doyasıya gidiyorum.
Elimde bir deniz taşı
Beynimin tüm yolları seninle kaplı
Kalbim esirin olmuş ama
Otobüsün penceresinde benimlesin aslında
Ve ben ilk defa ağlayarak gülümsüyorum!
Yoksun artık yanımda ama
Kanımda dolaşıyorsun
Tüm vücudumu aslında...
Seni sensiz yaşamaya gidiyorum Ankara'ya!
Sen olmayacaksın ama
Ben yalnız seninle konuşacağım.

Bir ihtimalle çıktığım bu yolda
Ömür tüketmeye razıyım.
Yaşamayan bilmez bu duyguyu
İçin kaynar durduramazsın,
Gözyaşlarının, hepsi birden çıkmıştır yola
Ama kaza yaparlar yarı yolda. Yani güzelim ağlayamazsın.
İçine akıtırsın tüm kahırlarını
Ve içli bir "of" tan başkası gelmez elinden...
İşte gülüm;
Sensiz gelen ilk günün güneşi,
Tıpkı gözlerindeki ışık gibi...
Yan tarafımda, annesinin kucağında,
Bir bebek var daha ayında,
İnanır mısın?
En fazla senin kadar masum bakabiliyor.
Herkes uyuyor yar otobüste
Bebek bana
Ben bebeğe bakıyorum
Ve ben;
Sabahın otobüse gelmesiyle
Anlıyorum ki sana âşık oluyorum...

HÜZÜN

Hüzün gelince benim gidesim var
Nereye, kime düşünmeden kaçasım var
Kalbimi terk edesim
Gözlerimi kapayasım var
Karanlığa doğru kaçar adım
Hızlı hızlı koşasım var
Görmesin kimse gözümdeki yaşı diye
İçime, içime ağlayasım var
Anlamasınlar diye gönlümdekini
Çıkarıp şu kalbi atasım var
Benim gerçekten ötelere gidesim var
Azrail'i davet edesim var
Gerçek aşkı sahibine veresim
Yalanlarından kurtulasım var...

TAKVİM

Ocağın pazartesi akşamı
Üşütmeden gel sevgilim.
Martın Salı sabahı
Umutlandırmadan gel bebeğim.

Nisanın ilk çarşambası
İsletmeden gel çiçeğim.
Haziranın son perşembesi
Bunaltmadan gel peteğim.

Temmuzun sıcak cuması
Terletmeden gel her şeyim.
Ağustosun bir cumartesi
Kavurmadan gel güzelim.

Yoksa ben;
Eylülün ikinci pazarı
Çeker giderim!

BİR GECE BİR SABAH

Yine efkârlı bir sezen aksu gecesi ve sönük yıldızlar.
Dışarı da kurt köpeklerinin sesleri yırtar sessizliği,
Elimde tespihim Oltu'dan tık, tık beynimi tırmalar.
Kalbim de ince bir sızı bozar gecenin tüm ritmini.

Sezen bir git der bir gitme, çılgılığı sanki kulağımda patlar
Ve düşer elimden hiç içemediğim sigaramın izmariti,
Duvarda resmin gururlu, sanki zalim bir bakış atar.
Ve sabah inatçı bir keçidir gelmek istemez gibi.

Ne gecedен memnunum, nede beklediğim sabahlar,
Aslında bulmak isterim ben sende ki gizlenmiş seni.
Ve yine yarına kalır besleyip büyüttüğüm umutlar.
Çünkü ne kadar haykırsam da duyuramam sesimi...

SEN BENİM

Sen benim bebeğimsin.
Geceleri uykum,
Gündüzleri güneşimsin.
Sen benim tüm of çekişlerim,
Çoğu zaman feryat figanımsın.
Sen benim yazmayan kalemim,
Kâğıdımın hep öteki yarısısın.
Sen benim en küçük telaşlarım,
Bazen de en büyük rahatlığımsın.
Sen benim yalvarışlarım,
Kimi zaman yeterlerimsin.
Sen benim
En kötü alışkanlığım
Belki kurtuluşlarımsın.
Sen benim doyamadıklarım,
Yerine koyamadıklarımın.
Ve bir gün ölürsem,
Kefenimde inan sende olacaksın!

HADİ

Ayrılığın acısı düştüğünde içine geceleri
 En güzel anılar kovalar hızla birbirini
 Susturamazsın yaşla dolan gözlerini
 Artık aşkın kanı kaplamıştır yüreğini

Aslında çok da seçenek yoktur hani
 Ya ağlayacaksın deliler gibi,
 Ya da sabaha kadar tavana dikip gözlerini,
 Tüm öfkenle sıkacaksın dişlerini.

Kim bilir ölmek isteyeceksin belki
 Ama, cana kıymak öyle kolay değil ki!
 Eğilip de yere aldığın da saçının telini,
 İşte o zaman anlayacaksın onun kıymetini.

Belki yırtıp atacaksın tüm resimlerini,
 Ya da kaçıracaksın ona bakan gözlerini,
 Belki çöpe atacaksın aldığı hediyeleri,
 Ama asla çıkaramayacaksın içinden sevgini.

Becerebilecek misin rahat uyumayı geceleri?
 Yastığını ıslatmadan kapatabilecek misin gözlerini?
 Hadi kapattın diyelim ya ne yapacaksın hayalini
 Becerebiliyorsan onu da kapatsana hadi e hadi...

ŞEHİT OĞLU

Etrafına bakıyordu, her şeyden habersizce
Göğsünde babasının son fotoğrafı.
Annesi ağlıyordu feryat edencesine,
Gözlerinde kalabalığın şaşkınlığı.

Göğe tekbir sesleri yükselmekte,
Alnında küçük bir Türk Bayrağı...
Babaannesi bayıldı orta yere,
Korkusundan sarıldı ağabeyine sımsıkı.

Tüm gözler ona çevriliyken hüznle,
Onun elinde sıkıca tuttuğu oyuncağı.
Ağladı dedesi onu öyle görünce,
Oyuncağı daha dün almıştı şehit babası.

HEY HAT

Yaşlılar gülümsemez oldu artık farkında mısınız?
Çocukların bile endişe gizli gözlerinde anlamaz mısınız?
Ya, gençliğe ne demeli duyarsız ve umarsız
Mevsimler bile gelip geçer oldu anlamlı anlamsız
Yoksullar hep aynı evsiz barksız
Zenginler evli barklı ama bayramsız
Hastalara bile dua eden kalmadı evlatlar vefasız
Şarlatalara kalmış hep sahneler dinsiz imansız
Gelinlerin duvaklarından kan damlıyor hey hat
Kendinize gelin artık ilk gecede kala kalıyorlar damatsız...

KİMİN HAYATI

Benim hayatım dediğin hayat aslında kimin?
Doğduğunda hemen belli olur aslında hayatın aslında
senin olmadığı.

Benim yavrum, benim bebeğim, benim oğlum, benim
kızım, der birileri ve bu sen onları kaybedene kadar sürer
gider.

Bununla da kalmaz! Birilerinin yeğeni, birilerinin kuzeni,
amca çocuğu, teyze kızı olursun yaşın kaç olursa olsun
dedenin torunusun.

Adın mesela; yine başkası tarafından konulur ve daha
başkası kulağına söyler senin adın bu.

Öğretmenlerin öğrencisi olursun hem de senelerce.

Patronun işçisi, takımın oyuncusu, devletin memuru,
halkın Starı, medyanın maymunu

Vatanın askeri, komşunun hiç bir şeyi, nefsinin kölesi,
şeytanın oyuncağı, ezanın dinleyicisi ama sadece
dinleyicisi, paranın arayıcısı her daim.

Elinin mahkûm'u, sevginin cimrиси, öfkenin sefiri,
mahallenin delisi, âlemin keriz'i olursun.

Evet hep bir şeyin bir şeyisin yorulmadın mı hep bir şey
olmaya çalışmaktan.

Mutlaka bir sınıfta mı olmalı insan? Terk edemez mi
aslında kendine çıkmayan yolları.

Ne diyorsa ne istiyorsa kalbi, onu yaşayamaz mı?
Aşk sen ille de bir şey olunca çalmaz kapını mesela
Aşk sadece sen olunca yalın olunca uğrar sana, hesapsız,
kitapsız.
Bu yüzden nadir yaşarsın koca ömürde aşk dediğin
muammayı
Kararlarını başkaları veriyorsa senin adına hayat senin
değil sahibinin.
Kazandıklarını paylaşamıyorsan gelecek kaygısıyla,
zaman hayatını satın almış demektir hayat senin değil
saatlerin.

Affedemiyorsan hatalıyı şeytan kalbine işlemiş demektir
hayat senin değil ateşin.
En işine gelmeyen durumdayken bile adalet diyemiyorsan
hayat senin değil menfaatinin.
Böbürleniyorsan yaptıklarınla ve havalanıyorsa burnunla
birlikte başka yerlerin hayat senin değil kibrinin.
Bakma nefes alıp verdiğiğine canım kardeşim ruhun izne
çıkmuş aslında benim hayatım dediğin sadece kuru
bedenin...

ADI AŞKTIR

Adı aşktır Şu yaŐadıklarımızın gülüm
Özlemimize çare değil ölüm.

Uzaklardan hissetmenin adı aşktır gülüm
Zorlasak da çözümez bu düğüm.

Adı aşktır ölümüne çektiğimizin gülüm
Sabahlara kadar uyutmayan bu kördüğüm.

GÜN - EŞ

Bir gün bir deniz kenarında
Yokluğuna ağlayacağım, biliyorum...
Denizin en uzak köşesine, koyacağım
Güzel yüzünü,
Gökyüzüyle birleşecek bedenin
Ve ben ağlayacağım gidişine...
Ama boşuna!
Sen benim güneşimsin,
Elbet gece olacak ve beni terk edeceksin...

SENDEN KALANLAR

Sen bir sinema filminin senaryosunun en acıklı yanı
Sen bir şiirin boğaz da düğümlenen akmayan gözyaşı
Sen bir şarkının en acıklı sözlerinin bitmeyen nakaratı
Ve sen bir dizinin en heyecanlı yerinde son bulması

Sen tam anlamıyla yaşanamayan bir aşkın tamlaması
Sen içime çektiğim nefesin içimde kalma olasılığı
Sen yanan bir fotoğrafın yanan yarısı masum kısmı
Ve sen bir var bir yok hallerinle aslında aşkın yüz karası...

ANADOLUM

Anadolu'da çatlaktır anamın elleri,
Babam tabakadan sarar tütünü,
Oğullarım ekinler biçer nasırlı elleriyle,
Kızlarım sular taşır omuzlarında,
Uzaktaki çeşmelerden yorulmadan...
Gündüzün güneşi bir başkadır oralarda!
Ay bir başka doğar,
Yıldızlar daha çoktur geceleri...
Düğünler daha renklidir Anadolu'da.
Suyun daha değişik tadı oralarda,
Rüzgârın tadı vardır sarı tarlalarda.
Sobalar bir başka gürültü çıkarır,
Kilimler en çok Anadolu'da sıcaktır,
İnsana saygı vardır.
En çok şehit anası Anadolu'dadır,
Her erkek ayrı bir delikanlı,
Her kadın ayrı bir merttir.
Anadolu insanı hem tatlı hem serttir...

YALANCI GERÇEK

Bir erkek sevdanın peşindeyim ellerimde hasret gülleri
Bin pişman geç kalınmışlığına aşkın lanetler okur dilim.
Sayamam günden sensiz geçen kimsesiz günleri
Ve geceler boyu kahırla sıkmaktan ağrır bütün dişlerim.

Sadece güzel şiirler yazmakla aşk anlatılamaz ki
Yapamadıklarım için kader bile küskündür bana bilirim.
Aslında senden vazgeçmek ömürden vazgeçmektir ki,
Düşünüyorum, bu halimle bunu sana nasıl
ispatlayabilirim...

İYİ GÜNLER

Dünü sorgulamakla yarını kurgulamak arasında geçen zamana “gün” diyen insanoğlunun, Yarın için kaygılanacağı dünün haberlerini, bugün okurken, okuduğu haberlerin dünün haberleri olduğunu bildiği halde gazeteye “günlük gazete” demesi çok büyük bir çelişkidir aslında.

Gece gördüğü rüyaları anlatırken “dün gece bir rüya gördüm” diye başlayan cümlelerle anlatması da insanların bugüne yaptıkları haksızlıktır mesela rüya aynı günün rüyasıdır oysa.

Her fırsatta geçmişi kurcalamak ve geçmişle ilgili hep kötüyü hatırlayıp yarınlar adına mütemadiyen kaygılanan ve bu arada günü sürekli ıskalayan bir toplum tabii ki sonunda huzursuzluğa mahkûm olur.

Andan ve günden yeterince ve sağlıklı bir şekilde faydalanamayan insanlar topluluğu eninde sonunda bir şeylere isyan eder hale dönüşüyor.

Düne pişmanlıklarını, keşkeklerini, çaresizliklerini,
yarına umutsuzluklarını, imkânsızlıklarını ve korkularını
sıkıştırın biz insanlar
bugün de yaşanan hiçbir güzelliği kendi oluşturduğumuz
sisler yüzünden göremez hale geldik ya da getirildik.

Yaşanan onca güzel şey varken şükredilmesi gereken
sanki hiçbirisi Allah'ın birer lütfu değilmiş de
kendi becerebildiğimiz şeylermiş gibi
hiç üstünde tefekkür etmeden,
üstüne üstlük sürekli şikâyet halinde geçen zamana gün
deyip,
ta ki o dün olana kadar kıymetini bilmeyip
sonrada yaşadığımız hayattan şikâyet etmek
bence en hafif tabirle ahmaklıktır.

Güne yapılan saygısızlığımız devam ettikçe
dünlerdeki pişmanlıklarımız aynı şekilde
yarınlarda da bizi karşılayacaktır.

Gerçekten yaşanan iyi günler dilerim.

NAFILE

Sen hiç sadece bakarak haykırdın mı sevgini
Hiç hasretimden uyuyamadığın oldu mu geceleri
Her nefes alışında kalbin hissetti mi beni
Beynin uyuştu mu hiç düşünmekten yârini
Özlemimden yıkıldığın oldu mu orta yere
Kahrederek, isyan ederek,
Kap kara bir sevdayı yaşadın mı ölesiye
Aldığın nefesi benim için aldın mı aslında
Beni görebildin mi her ayanaya bakışında
Gururun terk etti mi benim için hiç seni
Hiç hatıralar köşeye sıkıştırdı mı benliğini
Yaşadıklarımızı düşündün mü gecelerce
Beni hayal edebildin mi saatlerce
Duyguların dövdü mü hiç seni öldürürcesine
Gidiyorum diyorsun,
Güle güle!
Zaten artık kalsan da,
Nafile yârim nafile!

KABİR

Aklım almıyor sensizliği,
 Kalbim kabullenmiyor,
 Ruhum asi bir at gibi tepinmekte,
 Ve her yeni başlayan gün,
 Sanki seni bana getirmekte.
 Umutsa umut bunun adı,
 Değilse hayal belki,
 Adı neyse ne,
 Zaten umurum da değil ki.
 Bildiğim tek doğru içim parça, parça sensiz,
 Acım her geçen gün çoğalmakta,
 Ve bilesin,
 Hiç kızmadığım kadar kızıyorum beni anlamamana.
 Başkasının olma ihtimalin,
 Aklımdan geçince kan beynime çıkıyor sanki,
 Seni bir başkasıyla hayal etmek bile,
 Delirme sebebimken,
 Bunu birde kabullenmek zorunda olmak,
 Bilemezsin ne büyük bir acı.
 Ve çiğnemek mubah sanki,
 Hayatın bütün kurallarını,
 Sen benim vazgeçilmezimsin,
 Sen benim tek yaşama sebebimsin.
 Sensizken heyecan yok yaşamda,
 Ne olur duy feryadımı ey yar,
 Ben sensiz zaten yaşayan bir ölüyüm,
 Anlamıyorsun,
 Ölüm sadece bedenin göçüdür kabre,
 Ama ben sensizsem eğer
 Diri, diri zaten girmişim dünyadayken de.

ÖZET

Suni aşklar mezarlığı oldu kalbim
Yalan yanlış sevdalara tutuluşlarım yüzündendir gebeliğim
Milyonlarca aşk arasından hep yanlışa hamile kalır bedenim
Ve sonu illaki kürtajdır bu anlamsız Anneliğin.

SON AŞK

Kan kırmızı Şiirler yazdım sana
Mısralar kalbimden damladı
Her Őiirde yalvardım adeta
Ama senin umurunda bile olmadı
Dedim ki bedenim son zamanlarında
Sırt çevirdin aşkıımı ruhun bile duymadı
Ben sana meleğim dedim
Sen Azrail'i seçtin
Ben sana hastayım dedim
Sen benden ilacı kestin
Ben sana seviyorum dedim
Sen beni terk ettin
Ben sana sensiz ölüyorum dedim
Sen inanmadın üstüme toprak serptin...

YA GELİRSEN

Ya gelirsen günün birinde, görürsen halimizi biz neyleriz
Ne deriz ne söyleriz nasıl bakarız o nur yüzüne
utanmadan biz

Sen gelirsen, güneş bile utanır halinden, kaçır kendi
derinine deniz
Ya gelirsen günün gün olamadığı bir günde, biz neyleriz

Ya gelirsen günün birinde ki, o güne gün bile diyemeyiz,
biz neyleriz
Nerede ümmetim dersen, acaba karşına çıkabilir miyiz?
Sen gelirsen, ay bile inmek ister yeryüzüne, gündüz vakti
densiz

Ya gelirsen günün birinde ey sevgili, tek sevgili neyleriz
biz

Ya gelirsen günün birinde, dayanır mı o heyecana
kalplerimiz neyleriz

Seni duyar mı paslanmış kulaklarımız, görür mü inkârcı
gözlerimiz
Sen gelirsen dağlar erir aşkından, var mı bizi saklayacak o
kadar büyük giz

Ya gelirsen günün birin de YA RESULALLAH neyleriz
biz, biz neyleriz...

BİR SORU BİR CEVAP

Oturmuş kaldırıma ağlıyordu,
Bir küçük çocuktu,
Yerde susamlı onlarca simit
Ne oldu dedim sana hayırdır
Hıçkırıyordu içli, içli
Yok, bir şey dedi
Bakmadan yüzüme
Bunlar niye yerde dedim simitlere
Düştüler işte dedi taşıyamadım
E toplasan ya dedim
Toplasam ne olacak ki dedi
Artık satamam ki
Niye dedim
E pislendi görmüyor musun dedi
Ben utandım sorumdan
O daha bir çocuktu
KİMBİLİR
Beklide o yüzden cevabı buydu
Kirlenmemişti yani henüz kalbi
Ya da sadece daha büyümemişti...

HAYAT

İnsanoğlunun aslında ne kadar ters düşündüğüne işaretler
 bence doğum hadisesi,
 Doğum aslında ölüme atılan ilk adımdır bakıldığında ama
 çok sevinir insanlar
 birinin ölmek için dünyaya gelmiş olmasına.

O an hiç ölmeyecekmiş sanılır dünyaya gelen çocuk ve o
 ağladıkça insanlar daha çok gülerler.
 Ölümse aslında kurtuluşudur insanoğlunun
 her şeyden herkesten,
 bir geri dönüştür, bir kavuşmadır ve ebedi hayata ilk
 adımdır.

Ya da aslına rüçudur ama herkes çok üzülür bu duruma
 ve hatta ağlar insanoğlu ölüme.
 İkisi arasındaki mesafeye hayat adını veren insanoğlu
 aslında pekte yaşayamaz adını koyduğu şeyi
 çünkü; hayat demek aslında o andır ve kimse o anı
 yaşamakta ustalaşamaz bir türlü

Ya doğuma doğru yol alır ya da ölüme
 Yani ya geçmişine takılır ki bu yol çok stabilize dir
 Ya da geleceğine ki ahmaklık tam da buradadır.
 'Peki nedir çaresi. hayatı gerçekten tam manasıyla
 yaşamamanın?' dersiniz
 Sır onda gizli o yani yaratan

Eğer her an her saat her dakika ve hatta her saniye onunla olursa insan işte o zaman anı doyasıya yaşayabiliyor sadece. Ondan uzaklaştıkça ruh örseleniyor, ona yaklaştıkça besleniyor

Tıpkı çocuğun annesine ve onun sütüne muhtaç olması gibi, nasıl ki yeni doğan bir çocuk mutlaka anne sütüyle beslenmeli eğer beslenemezse sıkıntılar doğuyor.

Yetişkinler için de onun yanına yaklaşmak o derece önemli ondan beslenirse insan sıkıntı yaşamıyor ama onu unutup başka şeylerden beslenmeye kalkarsa işte o zaman hazımsızlık başlıyor ve sonuç mutlaka hastalık oluyor.

Zaman, zaman tedavi için yine ona dönen insanoğlu, ilacı düzenli kullanmadığından sürekli başka şekillerde hastalanıyor. Sebebi başka şeylerden zannettiğinden ona dönmekte de zorlanıyor halbuki sebepler dairesinde hastalıkları verende şifayı verecek olanda o ama cüz'i iradesinin farkına varamayan insanoğlu her şeyi kendinden bilme hastalığına daha çok kapıldığından bunu da fark edemiyor.

Acil şifalar dilerim önce kendime ve herkese...

SİNSİ HAYAT

Hayat akıp giderken avuçlarımdan sinsice
Ben akışkanlık gösteremiyorum kendisine
O bana yaklaşınca kaçıyorum nefes nefese
Ben ona koşunca da yetişemiyorum nedense

SON DURAK

Sen benim tutkularımın son durağıydın
Ben sende vazgeçmişim yol olmaktan.

Sevmece gerçeğimin en yalın tarafıydın
Seninle geçmişim tüm imkânsızlardan.

Dinlenmece oyunumun en güzel yanıydın
Seninle vazgeçmişim hüznü olmaktan.

Sen benim kalbimin yegâne kaptanıydın
Ben senden öğrenmişim kurtulmayı fırtınalardan.

Sen benim toprağımın küçük fidanıydın
Ben mutluydum yangınında köz olmaktan.

Şimdi bitmece çöküşümün en zalim sultanısın
Seninle öğrendim ki aşk sadece koca bir yalan.

KALEME ZEVAL OLMAZ

Demek seni anlatacak kalem kâğıda
 Ah bir bilsen bu öylesine zor ki
 Kelimeler kifayetsiz, sözler darda
 Ama kaleme zeval olmaz ki.

İçimin titrediğisin biraz uzun bakınca
 Seni nasıl anlatsam bilmem ki
 Aşk mı desem, yoksa tutku mu buna
 Hem kaleme zeval olmaz ki.

Gözlerin sanki işlemiş ruhuma
 Saçların, hüznümün siyah sebebi
 Melek yüzün çıkarır beni bulutlara şaşırma,
 Kaleme zeval olmaz ki.

Şehri yakarım bir güzel bakışına
 Eş ruhumsun, bunu kimse anlamaz ki
 Ölürüm senin bir kez dokunuşuna
 Ürkme, kaleme zeval olmaz ki.

Sensiz geçen saatler, inan haram bana
 Seni delice sevmek, öyle güzel ki
 Benim olacaksın, yemin ettim buna
 Korkma, kaleme zeval olmaz ki...

Dünyamın anlamısın sakın unutma
 Mutluluğumsun ve aşkların en güzeli
 Hem sen bakma kalemin ne yazdığına
 Kalbim böyle severken, kaleme zeval olmaz ki...

HİÇ

Bilseydim ki sensiz dünya büyük bir zindan
Hiç öfkeme yenik düşer, seni böylesi üzer miydim?
Bilseydim ki bu hayat bomboş sen olmadan
Hiç gururuma yenik düşüp sırtımı döner miydim?

Bilseydim ki aşk sız ömür koca bir yalan
Hiç o güzel ve anlamlı yoldan geri döner miydim?
Bilseydim ki sadece senin sevgin beni yaşatan
Hiç canıma kıyar bir hiç uğruna intihar eder miydim?

İNCE MEVZULAR

Şiir sıkıntıdan çıkarmış sıkıntı da şiiirden
Gelmişse kafiyeler aklına ne gelir elden
Notaların dilimde paramparça bir halde
Yaptığım besteler kaldı sazımın tellerin de

Oysa masumdu notalar ama lâ'yı çıkar içinden
Hani lâ bana hep laneti hatırlatır 'da o yüzden
Şimdi sessizliğimin gürültüsünü duyuyorsun sadece
Çünkü ben haykırarak içime ağlıyorum ince, ince...

KEŞKE

Seni unutmak keşke kolay olsaydı melek yüzlüm,
Keşke bu kadar anısı olmasaydı efsane aşkımızın,
Ya da her yanımı sarmasaydı yokluğunda hüznün,
Keşke kurbanı olmasaydık basit hatalarımızın.

Seni unutmak keşke kolay olsaydı güzel gözlüm,
Keşke bilseydim kıymetini zamanında sevdamızın,
Belki bu kadar zor olmazdı çözemediğim düğüm,
Keşke bu kadar "keşke"si olmasaydı mısralarımın...

KİM

Bir çocuğun anneye özlemidir sanki yaşadığım
Ya da çatlamış toprağın, yağmura imkân sız sevdası sanki
Umutsuz bir yaşamın direnişi belki de anlamsızca
Ne güneş ısıtabiliyor artık bedenimi
Ne de herhangi bir tat dokunuyor dilime
Ruhum ruhunla sevinmedeyken
Yollar daha zalim geliyor bana
Üstelik sonunda sende yoksun
Yani bu bir geliş bile değilken
Söyle en sevgili yüzüm nasıl gülsün
Hadi kandırdım diyelim yüz kaslarımı
Ya kalbimi kim nasıl güldürsün...

NE YAPSAM

Sana birikiyorum her gün, tüm arsızlığım hâlâ
Vazgeçemiyorum seni düşünmekten ne yapsam
Hayat bana hep aksini söylese de tüm hıncıyla
Ben seni sevmekten dönemiyorum, ne yapsam

Yalan yanlış sevdalara tutunmaya çalıştıkça
İçimde daha çok büyüyorsun sanki, ne yapsam
Bu nasıl bir aşk ki takipte, sanki ben kaçtıkça
Gönlüm hep yakalanmaktan yana, ne yapsam

Yalan gelir bilmeyene bunca duygu bunca çaba
Kurtulur içimdeki çocuk belki diye, ne yapsam
Geçirdiğimiz her an sanki kayıtlı hafızamda
Kurtulmak için delirsem mi yoksa ne yapsam

Kalbimin yarısı sende kaldı diğer yarısı yeter dünyaya
Beynim ısrarlı sende, değişmiyor bir türlü ne yapsam
Gözlerim her yerde seni arıyor sanki, her bakışında
Ve kulaklarım hem hasret sesinin güzelliğine hem de aşına

Sensiz geçen günler geceler, ne garip senlidir aynı zamanda
Bilmez kimseler, dinmez fırtınam içimde ne yapsam
Karın ağrısıdır geceleri seni düşünmek kalırsın boğazımda
Ve kan damlar yüreğimden aşk diye ılık, ılık ne yapsam

İnsan kaderini yaşarmış KABUL ama aşk hem var hem
kaderde yoksa!
Çalmasaydın o zaman kapımızı deyip, isyan mı etsem aşk a
ne yapsam
Ama insan âşık olduğu kadardır diyor mesnevide hazreti
Mevlâna
Ben acaba ölsem demi kurtulsam bu ıstıraptan ne dersin ne
yapsam...

OLMUYOR

Seni yazmak mısralarda hüzünden mürekkeple
Anlatmak kelimelerce ve belki kilometrelerce
Uzun, uzun seni bilmeyenlere
Hem ayıp değil seni bilmemek
Seni yaşamamak ayıp sanki!
Özlemek soğuk havalarda,
Isınmak hayalinle
Tat alamamak sen hariç biç bir şeyden
Ama yine de direnmek yokluğuna
Ah sevgili, en sevgili, tek sevgili
Olmuyor, çekemiyorum artık sensizliği.

KÜFÜRBAZ

Öyle zor ki sana yazmak
Boş bir kâğıda seni anlatmak
Kırmadan, incitmeden
Ama coşkuyla ve hüznle biraz
Kar yağarken Ankara'ya
Puslu camlardan sana bakmak
Ağlamak içten içe belki isyanla
Kelimelerse mecburen küfürbaz...

OYUN

Herkes bir oyuncudur aslın da
Hayat denen Şu dar sahnede.
Yönetmen i bellidir ama senaryoyu bilemez sin.
Çünkü önceden geçmez eline.

Ve hiç kapanmayacakmış gibi gelir insana
O muhteşem perde.
Oysa verilmiş bir rolü oynayamamak tır kader dediğın
Ve ömür bitmiştir
Sen selam vermek için eğildiğın de seyirciye...

KORKARSIN

Sana olan aşkımlı anlatsam inan ki sevdiğim çok korkarsın
Gözlerimden sana akan kanı görsen bir daha hiç
ağlamazsın
Kalbimi açıp bakabilsen içine keşke inan başkasını
bulamazsın
Sana aşkımlın aslını anlatsam yeryüzün de kaçacak yer
bulamazsın.

YA YA'DA

Ya ağlamasın hiç kimse
Ya da gülmesin şu her zaman gülenler
Ya kimsede olmasın para denen illet
Ya da paylaşmasını öğrensın paralı millet
Ya kimse söylemesin sevdiğini
Ya da yapsınlar sevginin şu asıl tarifini
Ya şu bayramlar hiç yaşanmasın
Ya da bayramlarda et yemeyen kalmasın...

SEYİR

Seyirdeyim alemleri
Kâh keyifteyim kâh hüzünde
Sabra alıştırdım kendimi
Olduran ne emreder ise
Kabuldeyim öylece
İzlemekteyim bazen ademden alemleri
Bazen de alemdeyim ademlere...

ÇOCUK ADAM

Yerden yüksekti acıları ama ağlayamadı
Saklandı saklambaçta ama bulunamadı
İpin hep tutan tarafındaydı hiç zıplayamadı
O kadar adamdı ki hiç çocuk olamadı...

BIKKIN

Kalmadı hüsnü zannım suret i ademe
Hoş etmem de su i zan ademi bilende
Selam der geçerim hakikatini görende
Ne ala duyar da aleykümselam der ise

DEPREM

Kimi çocuğuna çare olamadı ölümünü seyretti,
Kimi anne babasına veda bile edemedi.

Kimi mahcup bile olmadı yapıp ettiklerinden,
Kimi su dilendi diğerlerinden.

Kimi ikinci çift çorabı başkası alsın diye bıraktı,
Kimi utanmadı marketlerden fırın çaldı.

Kimi isyan etti aymazlığa gücü yetmedi,
Kimi her şeyi ve herkesi Allaha havale etti.

Kimi gizlice koştı yardıma duyurmadı kimselere,
Kimi ne yaptıysa belgeledi kamerası ile.

Kimi ağladı sadece dua ile,
Kiminin dilin de sadece kin, nefret, öfke...

6 Şubat 2023 depremi

İÇERİDEN DIŞARIYA MEKTUP

Her sabah, kapının sürgü sesiyle uyanan kulaklarım
Her gece pencereden yıldız gözleyen gözlerim yorgun.

Çocuklarımın, fotoğraflarıyla hasret gideren kalbim
Karımın hatıralarını düşünürken beynim yorgun.

Televizyonda, bir diziye takılıp kalan duygularım
Radyomda, çalan şarkıların sözleri yorgun.

Volta atarken kararsız kalan ayaklarım
Çamaşır, bulaşık yıkamaktan yıpranan ellerim yorgun.

Gece uyumaya çalışırken hızlı, hızlı sığıtığım dişlerim
İçimde giderek azalan umutlarım yorgun.

Sonu ne olacak acaba endişesi ile hayallerim
Yapamadığım onca şey içinde, pişmanlıklarım yorgun.

Her sigara dalında içime çektiğim duman
Biraz sevinecek olsam, artan kederim yorgun.

İçim dara düşünce sarıldığım imanım ve sabrım
Alnımı koyup Allah'ıma yalvardığım seccadem yorgun.

Gün boyu yüzümden düşen bin parça halimle
Her gün beni gören aynam, benden de yorgun.

Bazen hızına yetişemediğim tespih tanelerim
İçime, içime akıtmayı öğrendiğim gözyaşlarım yorgun.

Gardiyanların senin ne işin var burada bakışları
Her sabah sayımında verdikleri selam yorgun.

Saatimdeki akrep, yelkovandan kaçarken
Takvimimdeki vedalaşamadığım sayfalar yorgun.

Bunca yorgunluk koymuyor da bana
Yanımda hissedemediklerimin vefasızlığından,
GÖNLÜM YORGUN...

